

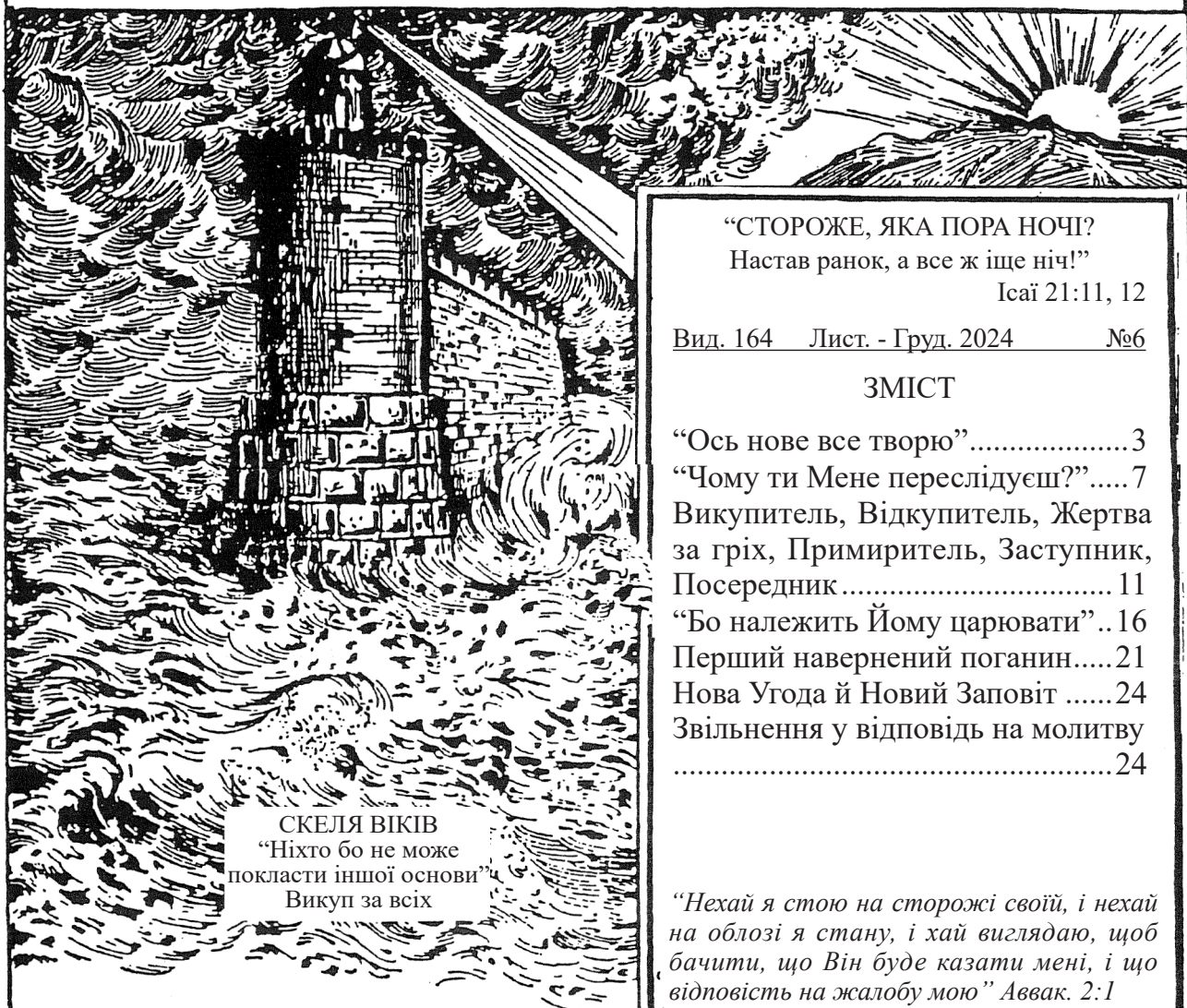

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
"Ніхто бо не може
покласти іншої основи"
Викуп за всіх

"СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
Настав ранок, а все ж ще ніч!"

Ісаї 21:11, 12

Вид. 164 Лист. - Груд. 2024 №6

ЗМІСТ

"Ось нове все творю".....	3
"Чому ти Мене переслідуєш?".....	7
Викупитель, Відкупитель, Жертва за гріх, Примиритель, Заступник, Посередник.....	11
"Бо належить Йому царювати" ..	16
Перший наvernений поганин.....	21
Нова Угода й Новий Заповіт	24
Звільнення у відповідь на молитву	24

"Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою" Аввак. 2:1

"Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення" (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тимофія 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Інша ціль цього журналу – показати всім, “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичним, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що ЦЕРКВА є “храмом” живого БОГА – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; 1 М. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається обтискування, формування і шліфування посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що ОСНОВА надії для ЦЕРКВИ і для СВІТУ полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим,.. що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що НАДІЄЮ церкви є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що ТЕПЕРІШНЄ ЗАВДАННЯ ЦЕРКВИ – вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що НАДІЯ для СВІТУ полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані всім Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору тим, хто уклав з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79019

“ОСЬ НОВЕ ВСЕ ТВОРЮ”

*“І сказав Той, Хто сидить на престолі:
Ось нове все творю! І говорить: Напиши,
що слова ці правдиві та вірні!”
(Об’явлення 21: 5).*

Напередодні Нового року тисячі людей у всіх куточках світу, напевно, підбивають підсумки своїх справ – розумових, фізичних, моральних, фінансових і релігійних. Багато хто, без сумніву, озирається на початок року, на прийняті тоді рішення, і відчуває те чи інше розчарування, якщо не сором, у зв’язку з отриманими результатами. Можна з упевненістю припустити, що той, хто повністю задоволений своїми досягненнями й перемогами протягом останніх дванадцяти місяців, або занадто високо оцінює власні перемоги, або ж на початку року не поставив собі достатньо високої планки, критерію. На порозі Нового року для нас важливо, щоб ми не знеохочувалися минулим, яким би воно не було, але, перегортаючи нову сторінку, щоб ми прийняли нові рішення щодо вірності Богові та принципам праведності, представником яких Він є; щоб ми прийняли нові рішення щодо наших відносин з ближніми й протягом року щораз більше прагнули не тільки бути справедливими стосовно них, але й щедрими, готовими пробачати, добрими, терплячими, люблячими. Загляньмо в Господнє Слово, щоб знайти заохочення в цьому напрямку, який вважається правильним.

Наш текст, здається, містить деякі поради, які повинні бути корисними для всіх нас. З нього випливає, що в певному сенсі слова Бог пропонує людині новий порядок, нову епоху разом з новою допомогою й підтримкою для стогнучого створіння, нащадків Адама. Озираючись навколо, ми знаходимо на сторінках історії

свідчення намагань благородно налаштованих чоловіків і жінок протягом минулих шести тисяч років зупинити хвилю гріха, розпусти, недосконалості, вмирання, розумової, моральної та фізичної спорохнілості, смерті. Роздумуючи над усіма цими зусиллями та їхніми поєднаннями, ми зобов’язані сказати мовою одного з мужів древності: “Ми спасіння землі не вчинили” (Іс. 26: 18) – ми не змогли врятувати світ від гріха та його недосконалості.

Іноді ми намагаємося переконати себе, що світ стає чистішим і святішим, повнішим віри в Бога, повнішим плодів і благодатей Божого духа, вільнішим від егоїзму й злочинів на цьому ґрунті; але, придивившись уважно й чесно, ми повинні визнати, що світ далекий від божественного критерію. Зрозуміло, наші висновки повністю підтверджуються пророчими писаннями Божого Слова, де прямо сказано, що “люди лихі та дурисвіти матимуть успіх у злому, зводячи й зведені бувши” аж до завершення цього віку, аж до часу, коли він поступиться місцем новому порядку речей, згаданому в нашому тексті (2 Тим. 3: 13). Ми також відзначаємо раду слів нашого Господа, звернених до Його Церкви, які запевняють, що в кінці віку обмани будуть настільки сильними, що “звели б, коли б можна, і вибраних”, і ми цінуємо висновок Його слів: “Та Син Людський, як прийде, чи Він на землі знайде віру?” (Лк. 18: 8).

СТАРЕ СТАЛО НОВИМ

Слід зауважити, що в нашому тексті не сказано, що Бог зробить все новим, але що Він зробить старе новим, тобто візьметься за старе й оновить його. Перш ніж розглянути, що саме підлягає оновленню, ми повинні пам’ятати, що Святе Письмо говорить про “Нове Створіння”,

але воно говорить нам, що Церква, вибрані, є “Створінням Новим” у Христі Ісусі. Тому в нашому тексті йдеться не про них. Ця Божа праця щодо Церкви, яку Він покликуює зі світу з дня П’ятидесятниці, виразно відрізняється від Його праці в інших напрямках і з іншими класами. Церква має бути новим створінням у тому сенсі, що вона зазнає зміни до нової природи. За своєю природою вибрані були дітьми гніву, як і інші, мали таку ж людську природу й були такими ж зіпсованими. За Божою благодаттю вони були не тільки відкуплені, але й виправдані через [3HG349] віру. Потім, коли вони продовжували пізнавати Господа й прислухатися до Його слова, вони були покликані бути особливими учнями, Малою Черідкою Господа Ісуса.

Прийнявши цей поклик і вчинивши повне посвячення Господу, вони отримали зачаття святим Духом до нової природи, духовної природи. Відтоді триває їхнє навчання, виховання та випробування, щоб наприкінці їхнього жертовного життя вони були пораховані Господом як такі, що “надаються до Царства”. У першому, головному воскресінні вони стануть подібними до свого Господа, “переміняться раптом”, стануть учасниками Його слави й “учасниками Божественної природи” (2 Петр. 1: 4, Турк.). Це і є Нові Створіння. Ніщо в Божественному висловлюванні про Церкву не наводить на думку, що вони повинні бути відновлені, тобто заново стати досконалими людьми. Вони справді змінилися, бо, як пояснює апостол, “тіло й кров посісти Божого Царства не можуть”. Вони покликані бути класом Божого Царства разом зі своїм Відкупителем, нашим Господом Ісусом.

Ми також не повинні плутати твердження нашого тексту про оновлення старих речей з твердженням першого вірша того ж розділу, де сказано: “І бачив я небо нове й нову землю, перше бо небо та перша земля проминули, і моря вже не було”. Ніщо в цьому вірші не вказує на те, що мова йде про те саме, що й у нашому тексті. Навпаки, один вірш говорить про оновлення, а інший виразно свідчить, що йдеться про творення чогось нового й про те, що попереднє минуло.

НОВЕ НЕБО Й НОВА ЗЕМЛЯ

Мимохідь, щоб зберегти наш розум ясним щодо цієї теми, давайте коротко зауважимо значення цього символічного твердження про нове небо й нову землю. Йдеться не про те, немовби небо, на якому живе Бог, зіпсувалося й стало

непридатним для служіння Йому. Використані тут образи – небо, земля, море – є символами, спільними для всього Святого Письма й стосуються людства. Небо представляє церковні впливи й владу, земля – організоване суспільство, а неспокійне море символізує нецивілізовані й анархічно налаштовані маси людства.

Як ми розуміємо зі Святого Письма, і як вже було сказано й добре відомо багатьом із вас, час для цієї великої зміни релігійних, громадських і політичних інституцій вже близько. Зміна одних на інші має відбутися шляхом розпаду нинішнього неба та нинішньої землі у великому часі утиску, якого не було відколи існував народ, як говорить про це пророк Даниїл. Потім, після жахливого катаклізму анархії та розпаду, який повністю повалить нинішні інституції, Господь обіцяє встановити нові, кращі інституції. Нинішні небо й земля в Писанні представлені як такі, що перебувають під контролем, під впливом “князя цього світу”, який, як сказано в Писанні, буде зв’язаний, обмежений наприкінці цієї епохи.

Нова епоха, навпаки, перебуватиме під контролем Месії, прославленого Христа Ісуса і Його Нареченої, вибраної Церкви, яка в той час вже буде завершеною. Небо, або релігійні духовні сили при владі, буде новим у тому значенні, що буде в руках прославленого Христа, Який тоді, як сказано в Писанні, візьме Свою велику владу й здійснюватиме панування, яким володів з моменту Свого воскресіння, але яке не було реалізоване досі, до належного часу в Отця. Нова земля буде новим устроєм, громадським і політичним, побудованим на засадах справедливості й любові та під небесним керівництвом. Не дивно, що ми маємо запевнення, що класу моря більше не буде, оскільки ми впевнені, що цей новий порядок речей буде “бажанням усіх народів”, і що перед новим Царем світу вклониться кожне коліно й кожен язик визнає на славу Бога Отця.

ОНОВЛЕННЯ З НАШОГО ТЕКСТУ

Побачивши, чого не означає наш текст, ми будемо краще підготовлені до того, щоб зрозуміти, що означає вираз: “Ось нове все творю”. Попередній контекст зображує прославлене Царство прославленого Христа як Новий Єрусалим, що сходить з неба на землю й відповідає нашій молитві “Нехай прийде Царство Твоє”. В іншому місці нам конкретно сказано про цей Новий Єрусалим, символічні підвалини якого мають імена дванадцяти апостолів Агнця. Немає

сумніву, що він означає Царство Христа і Його прославленої Нареченої, Царство, яке Господь обіцяв Своїм вірним, кажучи: “Переможцеві сісти Я дам на Моєму престолі зо Мною, як і Я переміг був, і з Отцем Своїм сів на престолі Його”. Наступний розділ пояснює, що з цього Нового Єрусалиму, від цього нового уряду, який тоді буде встановлений у світі, потече символічна ріка життя, чиста як кришталь, без жодних домішок, і ця вода життя (ці правди) потім у своїй чистоті буде роздана всім племенам землі.

Про славні результати встановлення цього небесного міста, тобто панування серед людей, розповідається таким чином: “І почув я гучний голос із престолу, який кликав: Оце оселя Бога з людьми, і Він житиме з ними! Вони будуть народом Його, і Сам Бог буде з ними”. Думка тут найбільш ясна й чітка: сцена належить до Тисячолітнього віку, коли Новий Єрусалим, небесний уряд буде встановлений серед людей. Він представлятиме Бога серед людей, бо Бог житиме в прославленій Церкві, і всі Його сили та благодатні прикмети будуть проявлятися в ній найповніше. Та хтось, можливо, скаже: “Хіба Бог не жив з людьми останні шість тисяч років? Чому Боже перебування з людиною представлено як справа майбутнього, а не теперішнього?”

Ми відповідаємо: Ні! Бог не мешкав з людиною в жодному сенсі цього слова. Навпаки, Він докорив і засудив людство за гріх, і апостол каже, що внаслідок цього весь світ є чужинцями, відлученими й далекими від Бога та Його обітниць. Бог справді прихильно ставився до Авраама, Ісака та Якова, а потім до всіх нащадків Якова, названих народом Ізраїлю. На прикладі цього народу Він створив образи й типи благословень, які в кінцевому підсумку мав намір дати людству через Месію. Їхня Угода Закону недосконалим чином представляла Нову Угоду майбутнього зі світом. Мойсей, їхній посередник недосконалим чином представляв посередника Нової Угоди – Христа, Голову й Тіло, Ісуса – Голову, і Церкву – Його Тіло, Його Наречену. Їхні жертви представляли кращі жертви, які тепер [3НГ350] складаються Посередником: насамперед і головним чином жертву самого Себе, а по-друге, тих, кого Він приймає як членів Свого Тіла і хто під Його керівництвом і проводом страждає разом з Ним, щоб також прославитись разом як члени Посередника для світу в Царстві.

Благословення Господньої присутності в майбутньому було провіщене в улаштуваннях, вчинених для ізраїльського народу. (1) У їхньому Наметі, переносному представленні небесних місць, де Господь з’являвся у Святому Святих, представлений славою шекіна всередині та стовпом диму назовні. Коли пізніше, під керівництвом Господа, в Єрусалимі був збудований храм, він представляв досконале встановлене Царство, Царство Месії, Тисячолітнє Царство нового неба й нової землі, і в ньому також Господь був представлений у Святому Святих славою шекіна. Це представлення Божої оселі посеред Ізраїлю було передвістям прийдешнього благословення для світу під час Тисячолітнього віку, про який йдеться в нашому контексті, коли Божий Намет буде з людьми. Ми вже побачили, що Бог не буде зустрічатися з людьми в земному храмі. Як пояснює апостол, Він протягом цього Євангельського віку готував духовний храм – Церкву. Апостол Петро запевняє нас, що вибрані є живим камінням у процесі приготування для славного Божого храму майбутнього. Саме таке пояснення дає Святе Письмо усім випробуванням і стражданням, які Господь допускає на Своїх вибраних, щоб їх виправити, відшліфувати й зробити придатними для того, щоб бути членами духовного храму майбутнього, який буде Наметом Бога, оселею Бога серед людей, представниками Бога у світі, місцем зустрічі, з якого буде поширюватися Боже милосердя й до якого світ буде наближатися за очікуваними для нього благословеннями.

ВИТЕРТІ СЛЬОЗИ

Отже, ми бачимо Божий задум: через прославленого Христа (Ісуса – Голову, і Його Тіло – Церкву) Він повернеться до людства, прийме весь світ через заслугу Христа й буде мати справу з людьми для їхнього просвітлення, благословення й піднесення з гріха й смутку, болю й смерті, розумової, моральної й фізичної. Це й буде вчинення всього новим. Отже, Бог не пропонує створити новий рід, а лише відновити Адама та його рід, і знаряддям, засобом, через який буде здійснено це відновлення, цю реституцію, буде Нове Створіння – “Церква первороджених”, “Христос”.

Працю Бога через Христа чудово викладено в образі, що “Бог кожному сльозу з очей їхніх зітре”. Цей самий образ Господь використав через пророка Ісаю (25: 8), і всі умови збігаються. Через Ісаю Господь говорить нам, що ці

благословення будуть виходити від Його гори, Царства, яке Він встановить у кінці цього віку “під усім небом”, – від Господньої гори, Царства Господа Месії. Пророк проголошує, що Бог на цій горі, через цю гору, Царство, зруйнує суцільну пелену невігластва й смерті, яка зараз вкриває всіх людей, і влаштує для всіх бенкет зі ситих страв на цій горі, у цьому Царстві, чие панівне благословення буде під усім небом. Про результат також сказано: “Поглинута смерть перемогою!”

О, так! Поки людський рід був під осудом протягом 6000 років, божественна милість і присутність полишили його, а гріх і смерть панували й поглинали людську сім'ю. Проте з поверненням божественної милості при другому приході Христа і з встановленням того, про що сказано “Нехай прийде Царство Твоє”, все зміниться, у результаті чого смерть буде поглинута перемогою. Усі люди будуть звільнені від влади смерті, а воскресіння мертвих поширяться під керівництвом і контролем Того, Хто проголосив, що всі, хто в гробах, повинні почути Його голос і вийти. Вони повернуться не лише до свідомості, але й до можливості бути піднятими, тобто відновленими, оновленими в процесі воскресіння, який завершиться, якщо вони зажагнуть і будуть слухняні, повним і цілковитим підняттям з кожної складової гріха, недосконалості та смерті до повного образу й подоби Бога та до всього втраченого в Едемі.

Яким же величним є послання Божого Слова: коли Його Намет, Його прославлений Храм, буде встановлений на землі як Боже Царство, це означатиме перемогу людства над гріхом і смертю через Господнього Помазаника, великого Посередника світу. Справді, яка сила і який зміст є у вислові: “І Бог кожну сльозу з очей їхніх зітре”. Цей поетичний вислів красномовно свідчить про благословення, розраду й пом'якшення журби й побивань світу.

НЕ БУДЕ ВЖЕ АНІ СМЕРТІ,
АНІ СМУТКУ, АНІ БОЛЮ

Вираз, що Бог зітре кожну сльозу, означає, що більше не повинно бути смерті. Смерть панувала через вирок, через прокляття за непослух Адама; але в результаті поєднання за гріх Адама право, сила, влада смерті, щоб панувати, зламана, а Відкупитель стає життєдавцем світу, щоб оживляти тих, хто вмирає, і пробуджувати мертвих.

Щоб не було непорозумінь, Господь далі пояснює, що коли будуть витерті сльози, тоді не тільки смерті більше не буде, але й не буде більше смутку, не буде більше плачу, не буде більше болю. Яка славна картина! Вона показує нам великий план нашого Бога, завдяки якому теперішнім злим умовам буде покладено край; людство буде підняте з усіх своїх бід люблячою рукою свого Відкупителя, Який помер, праведний за неправедних, щоб мати це право, цю можливість повернути неправедних до згоди з Богом та до стану прийняття Ним. Так, дійсно! Ісус став вблаганням (відшкодуванням) за наші гріхи (гріхи Церкви), і не тільки за наші, але й за гріхи всього світу. Дяка Богу за таку довжину, ширину, висоту й глибину Його любові, яка справді вище всякого розуміння! Як небо вище за землю, так Божі дороги та плани вищі за те, що людина може собі уявити. Вони дивовижні в очах Його народу.

ПЕРШЕ МИНУЛОСЯ

Пояснення цих великих змін, які неодмінно будуть впроваджені й під час яких Бог зробить усе [3НГ351] новим, відновить людство з його занепаłego, деградованого стану до Божественної милості й первісної досконалості, підсумовано в кількох словах: “Бо перше минулося”. Що ж це таке це “перше”; чому і як воно минулося? Людина, якою її створив на початку Бог, була дуже доброю. Внесення гріха спричинило труднощі, як це пояснює апостол Павло: “Тому то, як через одного чоловіка ввійшов до світу гріх, а гріхом смерть, так прийшла й смерть у всіх людей через те, що всі згрішили” (Рим. 5: 12). Саме тому все створіння разом стогне й мучиться від болю, і цей стан прийшов через божественну справедливість і виконання божественного вироку проти гріха – “Душа, що грішить, вона помре”. Яким би жахливим не був стан внаслідок гріха, а також смерті як покарання за нього, Бог не дав вічних мук. Проте, людський рід мав відчуття, що “гріх дуже грішний” (WBTC), а також збагнути повне значення слів “смертю помреш”.

Але якщо ці речі є від Бога в тому сенсі, що Він дав їх як покарання, то як і чому Він може їх відкласти вбік або скасувати, щоб згодом говорити про них: “Бо перше минулося”? Іншими словами, як Бог може скасувати прокляття або вирок смерті? Відповідь на це запитання є центром євангельської надії, коротко сформульованою мовою Святого Письма: теперішні

злі умови мають відійти в минуле, тому що Бог змилювався над нашим родом, але не в тому сенсі, що Його милосердя проявилось через скасування вироку Свого власного суду над гріхом, а в тому, що Він виконав вимоги Свого власного рішення, Свого власного вердикту, вирівнявши смертний вирок людству смертю Свого Сина, “викупом за всіх”, відповідною ціною за гріх світу.

“ХТО МАЄ... НАДІЮ ОЦЮ”

Хоча початок нового року приносить людству в цілому нову надію та відвагу і, як правило, нову рішучість до більш благородного відстоювання праведності, все ж життя для переважної більшості нашого роду є рутинною справою, і для того, щоб розбити цю монотонність, люди часто вдаються до негідних та гріховних крайнощів. Тому бажано, щоб світ, не маючи нічого кращого, мав ділові амбіції, які б поглинали повністю його час та енергію. Наскільки вищим є становище християнина, який має в Господньому слові обітницю не тільки життя, яке є зараз, але й життя, яке буде в майбутньому. Бачити мету життя, розуміти, чому ми тут, бачити біблійний стимул до правильного життя (що ті, хто зараз покликаний згідно з Божим задумом бути вибраною Церквою, згодом будуть славним урядом Нового Єрусалиму, Божим Царством, щоб благословляти й підносити світ людства) – ось наша надія, наша благословенна надія! Вона дає нам нові цілі, нові амбіції, нову енергію й

зміцнює кожную добру постанову так, як цього не може зробити ніщо інше. Апостол каже: “І кожен, хто має на Нього надію оцю, очищає себе так же само, як чистий і Він”. Біда більшості християн в тому, що вони мають не цю надію з Писання, а марні надії та уявлення, нереальні й побудовані не на Божому слові, а на теоріях, віровченнях і традиціях старших, переданих з “середньовіччя”. Наблизьмось до самого джерела й отримаймо Боже послання любові й милосердя з Його власного слова, через Його натхненного Сина, апостолів і пророків.

Навіть для тих, хто слухає Його і є зі світу, хто ще не віддав своє серце Господу й не отождив себе з Його покликаними, у Святому Письмі є послання підбадьорення у вигляді славної обітниці про прийдешній час, коли Бог зітре всі сльози з кожного обличчя й більше не буде зітхання, плачу та вмирання. Якщо це збагнути навіть частково, воно підбадьорить настільки, наскільки віра може вхопитись цього. Воно допоможе боротися проти принад світу, плоті й противника, запевняючи, що кожен добрий порив і благородне зусилля, зроблені зараз, приносять відповідний мир і відсвіження серця в теперішньому часі, й допомагають досягти майбутнього життя з його надіями на вищому рівні, ніж якби вони зараз піддалися гріху й сатані.

ЗНГ348

“ЧОМУ ТИ МЕНЕ ПЕРЕСЛІДУЄШ?” ДІ АПОСТОЛІВ 9: 1-19

*“А він повалився на землю, і голос почув, що йому говорив: Савле, Савле, чому ти Мене переслідуєш?”
(вірш 4).*

Вже відзначивши утвердження Євангелія в Юдеї та Самарії й відкриття дверей можливостей для поган, ми переходимо до розгляду розповсюдження послання серед поган. Це приводить нас до великого апостола Павла, чия праця в служінні буде нашою темою.

Апостол поган мав два імені: Савл і Павло. Походивши з юдеїв, він був названий на честь першого царя Ізраїлю Саула, та оскільки його батько був римським громадянином, він повинен був отримати особливе ім'я. Було обрано ім'я Павло – можливо, тому, що в грецькій мові ім'я Савл (Saulus) означало “кульгавий”.

Ми бачимо, що після того, як служіння святого Павла поширилося на чужі землі, він прийняв і використовував виключно те ім'я, яке отримав за римським громадянством.

Його сім'я була надзвичайно відданою юдаїзму та релігії – фарисейству. Це пояснює, чому його відправили не до університету Тарсу, а до Єрусалиму в Школу Гамаліїла. У всякому разі, його спілкування в ранньому віці з вченими греками, цілком ймовірно, допомогло йому набути витримки, яка не раз знадобилася, коли він промовляв до представників різних класів.

Перекази подають, що його батьки були досить заможними людьми, про що свідчило їхнє становище як римських громадян. Про це свідчить також навчання Павла в Школі Гамаліїла, оскільки це була передова школа, семінарія, яку

відвідували нечисленні, діти багатих. Можна припустити, що навернення Павла до християнства повністю ізолювало його від дому, від сім'ї й позбавило доходу, яким він користувався раніше та який радо полишив заради Христа. Виготовлення ним наметів не суперечить цьому, адже в багатих людей був звичай навчати дітей ремесла. Той факт, що св. Павло був бідний і потребував займатися своїм ремеслом, здається, означає, що його фінансове утримання припинилося. Його пізніші умови, навпаки, вказували б на те, що згодом він отримав спадок, який дозволив йому жити у власному найманому будинку з численними зручностями, якими в той час користувалися лише заможні люди й аж ніяк не в'язні. Суттєво відзначити, що грошові справи майже не згадуються в розповідях про нашого Господа й апостолів. Єдиними винятками, які ми пам'ятаємо, є згадка про монети для сплати податків і збір пожертв для постраждалих в Єрусалимі. Ми раді дотримуватися такого порядку в справах, пов'язаних з теперішніми Жнивами, і рекомендуємо його усьому Дому Віри скрізь.

Хоча святий Павло стверджував, як його вороги будуть схильні казати, що в тілесній присутності він був слабким, а його мова – убогою, все ж, на противагу цьому, пам'ятаємо, що в Лістрі народ порівнював його з богом Меркурієм (якого греки називали Гермесом – прим. ред.) і, тим самим, непрямо хвалив його здібності й енергійність або те й інше разом. Доктор Пелубе підсумовує характер цієї великої людини в наступних блискучих висловлюваннях, які ми повністю підтримуємо:

“Він був глибоко релігійним, щиросердним, палким, енергійним, наполегливим, з широким розумом, ніжним, люблячим. Він був великим у всьому і, мабуть, більшим, ніж будь-яка інша людина в історії людства. Він був великим мандрівником, великим письменником, великим оратором, великим організатором, великим місіонером, великим філософом. Весь цей геній був відданий в абсолютній посвяті Ісусу Христу. Він є Мойсеєм Нового Завіту. Вони обидва стоять найвище серед людей”.

ЙОГО ОСОБЛИВЕ НАВЕРНЕННЯ

Ми не повинні вживати це слово “навернення” в його звичному значенні. Слід пам'ятати слова самого св. Павла про те, що він мав сильну віру в правдивого Бога й повністю присвятив себе служінню Йому не у формальному чи номінальному сенсі, але всім серцем, енергійно,

з ревністю, з якою раніше переслідував Церкву. Він мав ревність до Бога, але вона була не від знання. Коли Бог дав йому знання, це не змінило його серця, його поривань, його відданості, а змінило лише напрямок його діяльності. Слово “навернутися” означає “обернутися”. Павло не навернувся від неправильного стану серця до правильного, а змінив напрямок своєї діяльності. Він служив тому ж Богові, з тим же запалом, але тепер розумно й правильно. Важливо, щоб ми уважно звернули на це увагу й не очікували, що Бог буде так само поводитися з невірними. Він їх не шмагає, а, як каже Святе Письмо, притягує до Себе, і притягує лише тих, хто є в правильному стані серця, “чи Його не відчують” (Дії 17: 27).

Для досвіду св. Павла можна знайти більше паралелей у християнській Церкві, серед тих, хто посвятився Господу, але засліплений забобонами. Вони можуть жорстоко переслідувати тих, “що тієї дороги вони”, і можуть робити це з “добрим сумлінням”, як робив святий Павло. Для всіх таких є надія, що Господь якимось чином зробить так, що очі їхнього розуміння розплющаться. Ми маємо більше надії на навернення від неправди до Правди тих, хто у своїй сліпоті є запеклими переслідувачами “тієї дороги”, ніж тих, хто є холодним, байдужим або теплим. Господь обіцяє допомогти усім, чії серця звернені до Нього. Правда, багато хто, як і святий Павло, може плакати гіркими сльозами над своїми минулими проступками невігластва й над тим, що не прислухався до настанов Святого Письма, але в кінці Господь визволить їх. І навпаки, для тих, хто колись скуштував доброго Божого Слова й сил прийдешнього віку та став причасником святого Духа, надії мало. Якщо вони відпадуть, то ми можемо зробити все, що в наших силах, для їхнього повернення, але не можемо мати великої надії. Як зауважує апостол, неможливо відновити тих, хто зайшов так далеко.

АРЕШТ “НАПАСНИКА”

У попередньому уроці розповідалося про поступ Правди, як Господь благословив діяльність її послідовників, проте Савл із Тарсу далі енергійно виступав проти послідовників Господа і, як знавець Закону в очах синедріону, первосвященника й народу, жорстоко їх переслідував. Очевидно, Степана каменували саме за його згоди. Його останнім кроком було отримання наказів від первосвященника привести

християн з Дамаску до Єрусалиму, щоб їх судили в Синедріоні, а не в місцевій синагозі. Наказ був отриманий, і Павло, як представник найвищої юдейської влади того часу, у супроводі групи людей, можливо, таких же зилотів, як і він сам, а можливо, найманих слуг – свого роду поліційного загону, наближався десь опівдні до Дамаску. Раптом ополудні з'явилося ще яскравіше світло, яке осяяло Савла і перед яким він, безпорадний, повалився на землю. Чи був це сонячний удар? Ні! Це було видіння, “ясніше від світлості сонця”, – видіння Христа, Божого Сина, у славі. Голос почув не тільки Савл, але і його супутники, та вони не розуміли слів так, як він. Єврейською мовою він почув від Господа: “Савле, Савле, чому ти Мене переслідуєш?” Спонтелічений, Савл запитав: “Хто Ти, Пане?” Прийшла відповідь: “Я Ісус, що Його переслідуєш ти”. (Решта слів: “Трудно тобі бити ногою колючку! А він, затрусившись та налякавшись, каже: Чого, Господи, хочеш, щоб я вчинив?” – не знаходиться у старих рукописах). “Уставай, та до міста подайся, а там тобі скажуть, що маєш робити”.

Яке відкриття очей розуміння Савла відбулося в цю мить, коли він втратив природний зір з Господньої милості до нього! Можемо краще уявити собі, ніж пояснити, його думки. Він був самовпевненим віруючим в Бога, який боровся проти ересі та єретиків. Він, безперечно, вважав, що має особливу міру божественного схвалення задля своєї невтомної ревності, аж ось раптом йому сказано, що Ісус справді був Месією! У цьому полягало значення першого докору нашого Господа: “Савле, Савле, чого ти Мене переслідуєш!” Савл щиро думав, що служить Богові, переслідуючи тих, кого він вважав невеликою групою єретиків, серед яких не було багато великих, мудрих, вчених або шляхетних. Тепер, на його подив, він побачив, що Славетний з видіння називав нерозумних, незнатних, бідних Своїми братами, Своїми “членами”, чії страждання були частиною Його власних страждань.

САВЛ СМИРЕННИЙ І ЛАГІДНИЙ

Ревний фарисей, відданий, призначений придушувати єретиків, який так пишався своєю ревністю до Господа, в одну мить був принижений до пороку, не тільки буквально впавши на землю, але й повалений у своєму розумі й [R4356] самооцінці. У Дамаск, до якого він сподівався увійти з великою гідністю як представник

юдейського первосвященника, глави юдейської релігійної системи, він увійшов зовсім по-іншому. Розплющивши очі після того, як голос наказав йому йти в місто, Савл зрозумів, що він повністю осліп, і його потрібно вести за руку. Він був настільки приголомшений, що три дні не їв і не пив. Його, напевно, добре знали в Дамаску, і він, мабуть, зупинився в готелі або на найбагатшій вулиці міста, званій “Простою”, тому що вона справді була простою, що було рідкістю у стародавніх містах. Як на ті часи, коли вулиці були вузькими, це був дуже жвавий міський проїзд. Його ширина становила сто футів (приблизно 30 метрів – прим. ред.), і він мав колонаду з мармурових колон, що відокремлювала проїжджу частину від будинків.

АНАНІЙ, БОЖИЙ ПОСЛАНЕЦЬ

Якщо один зі згаданих у Святому Письмі Ананіїв був засуджений за невірність Господу, то інший, з таким же ім'ям, виявився вірним. Він жив у Дамаску. Господь з'явився йому у видінні, сказавши, як він повинен знайти Савла і що слід зробити, щоб відкрити йому очі. Ананій заперечив, що це, мабуть, якась помилка, бо цей Савл вчинив багато зла святим Єрусалиму. Він також знав мету його приходу в Дамаск.

Господь похвалив Савла перед Ананієм: “Ось бо він молиться!”. Як багато сказано в цих трьох словах! Так само ми можемо бути впевнені, що той, хто так смиренно звертається до Всевишнього, не є в поганому стані! Звісно, бувають лицемірні молитви, як показав Господь у притчі про фарисея й митника, але в цілому приватну молитву можна вважати вірним показником чесного, розкаяного серця. За нашою оцінкою, лише ті, хто молиться, саме з Господнього посвяченого народу, мають усі шанси здобути нагороду. Якщо вони не люблять Господа настільки, щоб дякувати за Його милості й наблизитися до престолу небесної благодаті та отримати милість і силу для своєчасної допомоги в кожній потребі, то навряд чи вони матимуть достатньо сил, щоб витримати випробування й перевірки. Хотілося б бути впевненими, що всі наші читачі є вірними й щирими в молитві. Ми впевнені в багатьох з них, але, бажаючи їм поступу, закликаємо скористатися з цього великого привілею від щирого серця.

Ананій є першим, кого уповноважено вжити слово “святі” до послідовників Ісуса. Як ми розуміємо, це слово означає “повні святості”, “освячені”. Безумовно, це відповідна назва для

всіх тих, які твердять, що вони йдуть слідами свого Учителя й справді намагаються це робити. Будьмо гідними цієї назви, незалежно від того, чи застосують її до нас коли-небудь, чи ні.

“ВИБРАНА МЕНІ ПОСУДИНА”

У відповідь на заперечення Ананія Господь у видінні сказав йому: “Іди, бо для Мене посудина вибрана він, щоб носити Ім’я Моє перед народами, і царями, і синами Ізраїлю. Бо Я покажу йому, скільки має він витерпіти за Ім’я Моє”. Савл за народженням, вихованням і темпераментом був особливо придатний до служіння, для якого Господь його обрав. Він був вибраною посудиною, посудиною великої місткості. І все ж він був лише посудиною. Добро, яке мала нести ця посудина, – це Божественне послання любові й милосердя. Так само й з усіма покликаними “членами” Церкви. Ми є лише посудинами. Досконалість, заслуга, гідність належать нашому Господу. Ми лише слуги Його і Його Церкви. Ми не повинні розуміти, що Савл був вибраний, щоб піти на небо. Ні, він був вибраний, щоб стати посудиною милості. Але навіть у цьому його вибір залежав від його власної волі. Говорячи про цю річ, він каже: “Я... не був супротивний видінню небесному”. В іншому місці апостол каже: “Бог, що вибрав мене від утроби матері моєї”. Ймовірно, він мав на увазі, що Божественне провидіння розпорядилося й влаштувало так, щоб він народився в певних умовах і середовищі, які повинні були зробити з нього саме таку посудину для Євангелія, якою він був тепер. Цей вибір, однак, не перешкодив його вільній волі. Він сам стверджує, що все ще може стати відкинутим, навіть після того, як проповідував іншим. Той самий урок доречний для всіх нас. Господь може впорядкувати наші справи так, щоб дати нам особливі можливості та привілеї у зв’язку з Його працею, але Він ніколи не втручається в наше серце, щоб ми перебували в Його службі проти нашої волі. Ми можемо кожної миті відмовитись від служіння: “І, – каже св. Павло, – Коли захитається він, то душа Моя його не вподобає” (Євр. 10: 38).

Вибрана посудина мала нести вістку благодаті

- (1) Поганам;
- (2) Царям;
- (3) Ізраїлю.

Бачимо слухність проповіді в першу чергу поганам. Бачимо також, що така особа, як св. Павло, мала особливі нагоди служити Правді в таких випадках – коли він вставав і говорив

перед Феліксом, Августом, Агріппою та іншими – можливо, навіть перед імператором Нероном (2 Тим. 4: 16, 17). У його дорученні згадується також Ізраїль, і ми пам’ятаємо, що його проповідь у різних місцях була “перше ж юдеєві”.

“ВИТЕРПІТИ ЗА ІМ’Я МОЄ”

Як дивно звучить: “Бо Я покажу йому, скільки має він витерпіти за Ім’я Моє!” Чи будь-яке інше служіння, окрім служіння нашому Господу, пропонувалося будь-коли на таких умовах – обіцянках страждати? Звичайно, що ні. Але як чесно Господь покликав Своїх учнів, не даючи жодного хибного уявлення про факти! Ми покликані страждати з Ним – жертвувати собою, своїми земними інтересами, розділити Його Хрест і цим довести, що ми зачаті Його Духом, що той розлився в наших серцях і зробив нас копіями дорогого Божого Сина. Вірність цьому гарантує нагороду співпадкоємства з нашим Відкупителем у Його Царстві; і на жодних інших умовах ніхто не може сподіватися на ці почесті Царства. Апостол розумів це і, здається, висловлює думку, що чим більше кожен з послідовників Господа здатен розділити страждання Христа у плоті, тим більшою буде його частка в славі, яка згодом відкриється нам – “членам Тіла Його”.

Вираз “за ім’я Моє” – широкий. Він містить у собі все, що пов’язане з Божественним Планом, осередком якого є Ісус, Месія. Він містить у собі страждання заради Правди, тому що Правда життєво пов’язана з “єдиним Ім’ям”. Він охоплює братів, тому що вони назвали ім’я Христа й перебувають під його ім’ям як члени Його Тіла. Він охоплює всю працю Тисячолітнього Царства, тому що Він є Головою всього цього, і Його ім’я, Його честь, пов’язані з усім. Тому радіймо будь-яким стражданням, які прямо чи опосередковано приходять до нас за нашу вірність “дорогому імені” й різним справам, які з ним пов’язані.

“З’ЯВИВСЯ ТОБІ НА ДОРОЗІ”

Запевнений Господнім керівництвом, що шлях для служіння Правді відкритий, Ананій більше не вагався. З повним переконанням віри він звернувся до Савла найбільш лагідними словами: “Савле брате, Господь Ісус, що з’явився тобі на дорозі, якою ти йшов, послав ось мене, щоб став ти видючий, і наповнився Духа святого” (вірш 17). Негайно з очей Савла впало щось схоже на риб’ячу луску. Мабуть, сильне світло зруйнувало поверхню ока, яка

тепер відшарувалася. Його зір відновився, хоча наскільки досконало – під питанням. Очевидно, решту життя він страждав від слабкого зору, що заважало йому писати листи, за винятком одного, який, за його словами, був написаний великими літерами. Можемо уявити собі, в якому нелегкому становищі у всьому він опинився через цю недугу. Його фізична присутність була набагато менш привабливою, ніж раніше, і ніщо інше, крім Правди, яка стояла за його словами, не могло так вплинути на його слухачів. Можемо собі уявити, яке співчуття викликала недуга св. Павла у люблячих братів. “Свідкую бо вам, що якби було можна, то ви вибрали б очі свої та мені віддали б” (Гал. 4: 15).

Апостол, як вибрана посудина, повинен був відігравати дуже помітну роль у Божественному задумі, у впровадженні Євангелія, і його власна покора була надзвичайно важливою. Безсумнівно, Господь передбачив, що наслідки пошкодження зору завжди будуть нагадувати йому про велику помилку, якої він допустився у своїй ревності без знання, а також про Господнє милосердя до нього, і що ці дві думки, безперечно, триматимуть його покірним і довірливим і принесуть йому велике благословення, навіть якщо він благатиме про усунення цих наслідків, поки Господь не скаже: “Досить тобі Моєї благодаті” (2 Кор. 12: 9). “Що ж, – каже апостол, – якщо мати цю недугу означає мати більше Божественної благодаті, то я згоден на неї, і мені було б шкода з нею розлучатися”. Ставмося, дорогі друзі, до наших випробувань, переслідувань, труднощів саме так – як до Божественного допущення для нашого добра. Будьмо певні, що Той, Хто прийняв нас в узи любові, хто зачав нас Своїм Духом і назвав синами, не є недбалий

до наших найвищих інтересів і не допустить, щоб ми зазнали випробувань і спокус, хіба що зробить так, щоб усі ці випробування разом співпрацювали для нашого найвищого блага.

Савл молився й постив три дні та ночі й тепер усвідомив Господню вибачливу любов у тому, що був посланий Ананій, що він сам бачив сон і до нього частково повернувся зір. З цим свідченням Божественної прихильності він мав почати все спочатку. Спочатку він мав охреститися й тим самим символічно показати свою відданість [R4357] Розп’ятому. Потім він мав поїсти, щоб додати свіжості своєму тілу, щоб сили могли бути використані для служіння його новому Вчителю.

Читаємо, що відразу ж Савл проповідував Христа в синагозі Дамаску. Ми захоплюємося його відвагою, його чесністю! Нехай ця ілюстрація запалить наш розум і серце вдячністю, щоб ми зміцнилися для таких і всіляких інших надзвичайних обставин – щоб використовували кожен можливість для служіння Господу й виправлення всього, що ми раніше робили неправильно. Ймовірно, апостол відчував потребу в особливому приготуванні до служіння Хреста Христового. У всякому разі, можна припустити, що незабаром після свого навернення, після проповіді в Дамаску він попрямував у бік пустелі Аравії. Цілком можливо, що ці три роки він провів вивчаючи різні риси Божественного Задуму. Безсумнівно, там він отримав видіння, які наповнили його ентузіазмом для праці його великого послання, благословення від якого приходили протягом усього віку й далі перебувають з нами.

R4355 (1909 p.)

ВИКУПИТЕЛЬ, ВІДКУПИТЕЛЬ, ЖЕРТВА ЗА ГРІХ, ПРИМИРИТЕЛЬ, ЗАСТУПНИК, ПОСЕРЕДНИК

Визнаючи, що ми виправдані не ступенем нашого знання Божественного Плану, а повнотою нашої віри, нас, тим не менше, глибоко цікавить кожен вираз Святого Письма стосовно філософії великого факту, якого наша віра тримається в цілому. Цей факт був таким же величним тоді, коли ми вперше його прийняли, як і сьогодні, проте тоді ми не бачили його деталей так, як бачимо їх зараз. І цілком можливо, що певні риси в майбутньому ще повніше відкриються очам нашого розуміння. Наше правильне

ставлення – це вдячність Богові за пізнання благословенного факту, що прощення Ним наших гріхів так чи інакше стало можливим через смерть Ісуса. Саме усвідомлення цього факту виправдовує нас і притягує до Господа в посвяченні: “Христова любов спонукує нас” (2 Кор. 5: 14). З того благословенного моменту наш привілей – іти постійно вперед, зростаючи в благодаті, в пізнанні та оцінюванні, в любові та жертвовному послуху. Продовжуймо це робити й не дозволюймо жодним хитромудрим міркуванням

позбавити нас вже отриманих благословень та привілеїв. Дехто, здається, перебуває в небезпеці поводитися так – в небезпеці сперечатися про філософію, якої не розуміє. Маючи невластивий дух, вихований суперечками, такі, здається, перебувають у небезпеці втратити всі благословення, якими коли-небудь насолоджувалися. Не йдімо таким шляхом, але, зберігаючи нашу віру, яка приносить виправдання, і дух відданості, намагаймося цінувати кожен рису Божественної Правди, представленій нам у Божественному Слові.

ВИКУПИТЕЛЬ І ВИКУП

Євангельське послання – це добра новина про Викупну жертву, завдяки якій Бог може бути справедливим і водночас виправдовувати віруючого. Перший натяк про Викупителя Бог дав батькові Авраамові, не пояснюючи подробиць. Він лише натякнув, що якимось чином Божественна Справедливість буде задоволена нащадком Авраама, Месією, і що в результаті через його Насіння благословення прийде для всіх племен землі. Коли наш Господь був представлений як Насіння Авраама, Він зробив перший виклад філософії Божественного Плану, згідно з яким Він, як Насіння Авраама, повинен принести обіцяне благословення. Він сказав: “Син Людський прийшов... щоб... душу Свою дати на викуп за багатьох” (Мт. 20: 28). Це всеосяжне викладення Викупу не було деталізоване – жодних подробиць. Однак у Законі Ізраїлю Бог передбачив і представив Викуп, але не так, щоб усі його зрозуміли, а в образах і тінях, які у “свій час” Він запропонував зробити ясними й зрозумілими для тих, хто матиме належні очі розуміння, просвітлені святим Духом.

ЖЕРТВА ЗА ГРІХ ЗАДЛЯ ПРИМИРЕННЯ

Слово “викуп”, як ми вже зазначали, означає відповідну ціну. Адам, неслухняний і грішний, був засуджений на смерть і потребував викуплення, відкуплення від смерті та осуду Справедливості. Оскільки він був лише однією людиною, то й відкупити, викупити його потрібно було лише однією людиною. Але потрібна була досконала людина, а такої не було. Тому Бог послав Ісуса, святого, безневинного й непорочного, щоб Він став Викупом Адама і, посередньо, його роду, бо всі потрапили під осуд через його непослух. Тому, коли Ісус “помер, праведний за неправедних” на Голгофі, була дана ціна, достатня для відкуплення Адама та його роду.

Але ця заслуга ще не була передана в руки Справедливості. У смерті була дана лише заслуга жертви досконалого людського життя, і вона належала нашому Господу Ісусу, коли Отець підняв Його з мертвих Своєю силою.

Що піднятий Ісус зробив із заслугою Своєї жертви? Ми відповідаємо, що через сорок днів Він вознісся на висоту, щоб з’явитися перед Богом за нас, віруючих, “дім віри”. Це було зображено в Законі. Ісус сказав: “Про Мене писав він [Мойсей]” (Ів. 5: 46). В образі первосвященник Аарон зображував посвяченого Ісуса, помазаного святим Духом, Первосвященника нашого визнання. Як Аарон взяв кров тельця, яка представляла його власну кров, його життя, жертву, і увійшов з нею у Святе Святих та й покropив нею місце вблагання, щоб учинити примирення за гріхи за себе (і священників), а також за свій дім (покоління Левія), так само наш Господь Ісус учинив у позаобразі. Він взяв не кров тельця, а “власну кров”, заслугу власної жертви, і окropив нею не буквальных священників та левітів, образних людей, а позаобразне Царське Священство та левітів (слуг) “дому віри”.

Яке відношення це має до Викупу? Відповідаємо: такою є філософія викупу, викладена в Писанні. Не є Божим задумом, ані нашим сподіванням, щоб усі або багато хто змогли зрозуміти цю Божественну філософію. Як каже наш Господь, одним “дано” зрозуміти, а іншим не “дано”. Ми пишемо в надії допомогти лише тим, кому “дано пізнати таємниці Царства Небесного” (Мт. 13: 11-17). Ми не пишемо стороннім, для яких не передбачено зрозуміти, пізнати ці таємниці, тому що вони або ніколи не досягли належного стану серця, щоб прийняти їх, або згодом залишили цей належний стан люблячої відданості, смирення й навчання.

Отже, наша викупна жертва була представлена Отцеві, коли Ісус вознісся на висоту після Свого воскресіння; і, відповідно до даного Богом образу, була представлена не за всіх людей, а лише за позаобразний “дім віри”. Жертва за гріх, жертва, яку Христос приніс Божественній Справедливості, щоб вирівняти гріх людини, була Викупом. Ніхто, крім Нього, не міг дати його, як ми показали, і Він міг дати його тільки за одного з людського роду, або за всіх з роду Адама – залежно від того, як Він міг вирішити застосувати його. Як ціна, він був достатнім для всіх, але для скількох з них Він вирішить

його застосувати, повністю залежало від Нього самого і від Божественного Плану, якого Він дотримувався, хоча, як показує образ, Він застосував його не за всіх, а лише за “дім віри” – “за нас”. Проте, в кінцевому підсумку, він повинен бути застосований за всіх як “викуп за всіх” не тільки в тому сенсі, що він був достатнім, щоб вирівняти покарання всіх, але додатково в тому сенсі, що він ще буде доступним для всіх, коли заслуга перейде через “дім віри”, через “членів Його Тіла”.

Вода з великого водозабору використовується для водопостачання великого міста. Для цього вона проходить численними трубами й водогонами. У кожному з них – та сама вода, бо вона з того самого джерела водопостачання. Коли ми п’ємо цю воду й вгамовуємо спрагу, ми кажемо, що беремо її з водопровідної труби або ж безпосередньо з джерела, або ж так і так. Отже, думаючи про заслугу жертви нашого Господа Ісуса, ми повинні пам’ятати, що вся заслуга примирення за гріх виникає з жертвної смерті нашого Господа, незалежно від того, коли і як вона застосована. Він є Викупителем. Його кров – це Кров Примирення за гріх Адама, який спровадив смертний вирок на себе й свій рід. Ніхто не додає до цього Викупу й ніхто не забирає з нього. У Божественному плані він застосований за Церкву, “вибраних”, щоб дати нам привілей приєднатися до нашого Господа як Його “члени” і вмирати з Ним. Його заслуга просто переходить через учасників Його жертви до природного Ізраїлю й світу під Нову Угоду. Він – джерело, ми – засоби передавання.

КРАЩІ ЖЕРТВИ, НІЖ ТІ

У книзі “Тіні Намету «Кращих Жертв»” (опублікованій у 1880 році) ми детально розглянули цю тему. У ній ми показали, що Христос, замість того, щоб застосувати заслугу Своєї жертви безпосередньо за весь світ, в кінцевому підсумку досягає того ж, застосовуючи Свою заслугу до порівняно невеликого класу, який Отець притягує в цьому віці. Отець притягує (Ів. 6: 44) до Сина для виправдання “через віру в кров Його” (Кул.) тих, хто любить праведність і ненавидить беззаконня, чи Бога не відчують і не знайдуть. Син приймає їх і знайомить з фактом, що Він вже здійснив примирення за гріх і представив його за “кожного, хто вірує”. А потім Він веде їх до подальшого привілею цього Євангельського віку – стати спільними жертводавцями з Ним і таким чином стати

Його Нареченою і Співспадкоємицею у Його Посередницькому Царстві, яке незабаром буде встановлене для благословення невіруючого світу, ще не притягнутого, не виправданого, не благословенного. Син притягне їх протягом Тисячоліття (Ів. 12: 32).

Чому заслуга Ісуса Христа повинна бути таким чином дана “дому віри”, а не світу людства в цілому?

Відповідаємо, що ця риса Божественного Плану віків поки що є “Таємницею” для всіх, окрім “святих”. Останнім Бог відкриває цей великий привілей: що завдяки йому Він “до слави приведе багато синів” під проводом Ісуса, і що вони будуть називатися “Його братами”, “Його членами”, “Його Нареченою”, залежно, з якого боку на це дивитися. Для того, щоб розділити Його природу та її славу, вони повинні розділити Його страждання, “Його смерть”. Таким чином, оскільки Він повинен був страждати, Праведний за неправедних, то й вони, будучи виправдані вірою в Його кров, повинні так само страждати, праведні за неправедних, як Його “члени”, “доповнюючи... те, чого бракує терпінням Христовим” (Турк.). Мова не про терпіння, яких немовби бракує в сенсі неспроможності Відкупителя здійснити повне Примирення за гріхи всього світу. Йдеться про гріхи, позostalі в тому сенсі, що наш Господь не застосував Свою власну заслугу безпосередньо за світ невіруючих. Їхні гріхи позostalіся, щоб заслуга Христа, проходячи через вибрану Церкву, принесла їм користь у кінці, і, на додаток, могла дати “вибраним” цього віку нагоду страждати зі своїм Господом і Головою, щоб у свій час прославитися разом з Ним (Кол. 1: 24).

Все це чітко показано в образі з 3 М. 16 розд. Як [R4354] особиста жертва Первосвященника представлена в тельці, так і жертва Його прийнятих членів, виправданих Його кров’ю, показана у вторинній, додатковій жертві козла. Усі, хто вивчав цю тему, добре пам’ятають, що все, що відбувалося з тельцем, відбувалося й з козлом, і що таким чином наш Господь заздалегідь передбачив і проілюстрував, що всі, котрі будуть членами “вибраних”, Царського Священства, повинні бути копіями дорогого Божого Сина, великого Первосвященника, через жертву Якого вони були виправдані. Знову ж таки, вони покликані йти слідами Ісуса, “вузькою дорогою” – дорогою самопожертви, самозречення, хресною дорогою.

Ми неодноразово звертали увагу на факт, що ці високо вшановані особи були спочатку “дітьми гніву, як і інші”, а багато з них були “відлучені... і чужі” Богу, проте наблизилися до нього “кров’ю хреста” й стали ще ближчими через страждання цього Євангельського віку, цього позаобразного Дня Примирення жертв за гріх.

Хто не знає, що наш Господь приніс Себе в жертву за гріх раз назавжди, і що Христос помирає не більше, ніж “раз назавжди”? Хто не знає, що в образі було дві різні жертви за гріх – телець і козел? Хто не знає, що в цьому Євангельському віці є дві жертви за гріх: жертва нашого Господа, нашого Відкупителя, центра усієї заслуги, і жертва Його Церкви, Його Тіла, за яку застосована Його заслуга? Хто не знає, що ці дві жертви – тельця (Ісуса) і козла (членів Його Тіла) є “кращими жертвами”, про які згадує апостол Павло? (Євр. 9: 23). Хто не знає, що тільки ці жертви за гріх спалювалися за табором? (3 М. 16: 27). Хто не знає, що апостол закликає нас приносити наші тіла в живу жертву і “вийти до Нього поза табір, і наругу Його понести”? (Євр. 13: 13). Так само як два додати два є чотири, так і ми, що виходимо за табір з нашим Господом, є учасниками жертв за гріх. Саме так стверджує апостол.

“МАЄМО ЗАСТУПНИКА”

Ми маємо Заступника перед Отцем, Ісуса Христа Праведного. Світ не має Заступника перед Отцем, бо не вірить і не прийняв Ісуса як свого Відкупителя й Заступника: Він не “з’явився” за людей, а “за нас”. Коли Він з’явився перед Богом за нас, одразу після Свого вознесіння, то представив Свою заслугу за гріхи віруючих, бо “[Бог] простив гріхи, скоєні в минулому, виявляючи при цьому терпимість” (WTV). Він не застосував Свою заслугу за наші майбутні гріхи, переступи, провини, слабкості, невігластво тощо. Як основу Своєї праці як нашого Заступника, наш Господь зберіг для цього відповідну міру Своєї щедрої заслуги, щоб ми могли щодня приходити до престолу небесної благодаті й отримувати милість, але не за первісний гріх, який для віруючих є минулим завдяки Божій терпимості, а за наші щоденні провини невігластва чи слабкості. Тому він захоплює нас пам’ятати, що недосконалість нашої глиняної посудини не повинні бути перешкодою для нас як Нових Створінь, духовно зачатих, бо для всіх цих людських слабкостей ми “маємо

Заступника перед Отцем, Ісуса Христа, Праведного”. Тож ми маємо пересторогу берегти нашу одягу незаплямованою від світу, бо якщо ми перебуваємо в правильному стані серця, то можемо оцінити привілеї доступу до престолу благодаті, де кожна провина з причини немочі та невігластва буде стерта, змита з нас.

Таким чином, наш Господь є Примирителем “за наші гріхи, і не тільки за наші, але й за гріхи всього світу”. Проте є різниця. Наші гріхи показані в одній частині жертви за гріх, тельці, а гріхи всього світу показані в іншій частині, козлі (Євр. 13). Він вже дав відшкодування за наші гріхи. Тепер Він пропонує Своїм “членам” в жертвоприношенні розділити Його страждання й славу. Його заслуга переходить через нас, щоб “свого часу” Він міг застосувати її “за гріхи всього світу”. Безумовно, заслуга Примирителя нітрохи не зменшується від того, що вона проходить через тих, кого Він приймає і кого, у ще більшому масштабі, Отець приймає як Його “членів”!

Саме цю думку висловив наш Господь, кажучи: “Коли зерно пшеничне, як у землю впаде, не помре, то одне зостається; як умре ж, плід рясний принесе” (Ів. 12: 24). Безпосереднім плодом смерті нашого Господа стала поява Церкви та “дому віри”. У свою чергу, вмирання зерен, які прийняті як невіддільна складова частина з Ним, має принести у відповідний в Господа час призначений урожай, про який говорив пророк: “На землі буде збіжжя багато, на гірському верху зашумить, як Ливан, його плід!” (Пс. 72: 16).

“ПОСЕРЕДНИК НОВОЇ УГОДИ”

Слово “Посередник” не є синонімом слів “Відкупитель”, “Відкупитель” тощо. У Посереднику не було б потреби, якби спершу Відкупитель не купив людства. Слово “посередник” у Писанні використовується у зв’язку з укладенням Угод, і ніколи інакше. Наприклад, “Мойсей – посередник Угоди Закону”, а Христос – “Посередник Нової Угоди” (WTV). Зауважте, однак, що Аарон, священник, не був посередником жодної Угоди; так само й Ісус, як позаобразний Священник, не був посередником жодної Угоди. Праця священника – приносити жертви за гріхи, і це наш Господь робив протягом майже дев’ятнадцяти століть як позаобразний Первосвященник. Все позаобразне священство повинно приносити “жертви живі, святі, приємні Богові”, інакше вони

не можуть належати до “Царського священства” (Рим. 12: 1).

Але зверніть увагу на те, що Мойсей був прообразом більшого Христа [R4354] – Ісуса, Голови, і Церкви, Його “членів”. Наприклад, у Діях 3: 23 св. Петро говорить: “Бо Мойсей провіщав: Господь Бог вам Пророка [Учителя й Посередника] підійме від ваших братів, як мене; у всім Його слухайтеся, про що тільки Він вам говоритиме! І станеться, що кожна душа, яка не послухала б того Пророка, знищена буде з народу”. Зображений тут позаобразний Мойсей, безсумнівно, є прославленим Христом, Головою й Тілом, який навчатиме світ протягом Тисячоліття. Безумовно, це неправда, що всі, хто не підкоряється Господу в цей час, будуть знищені. Цього позаобразного Мойсея, взятого з-поміж братів, Бог підіймає протягом Євангельського віку. Наш Відкупитель і Господь був піднятий першим, щоб стати “Головою Церкви, а вона Його Тіло”. Відтоді члени є підняті зі світу, відокремлені від світу до Господа й Тисячолітньої праці (Еф. 1: 23; 4: 4, 12, 16; 5: 30; Кол. 1: 18; 3: 15).

Мойсей не був образним священником і не виконував образного примирення за гріх; це була праця священника – Аарона. Мойсей як посередник Угоди Закону був образом Христа, Голови й Тіла, Посередника Нової Угоди.

Однак, щоб можна було зрозуміти, що праця Посередника майбутнього при запечатуванні Нової Угоди буде життєво ототожнюватися з працею Примирення, нам сказано в образі, що Мойсей використав при запечатуванні Угоди Закону образну кров тельців і козлів. Урок з цього найбільш виразно полягає в тому, що більший Посередник – Ісус, як Голова Церкви, Його “членів”, – запечатає, тобто окропить Нову Угоду кров’ю обох жертв – кров’ю позаобразного тельця (нашого Господа, нашого Відкупителя), в якій міститься заслуга, а також кров’ю Його “членів” (Церкви), позаобразного козла.

КОРОТКИЙ ОГЛЯД

Озираючись назад на первісну Угоду, укладену з Авраамом, ми бачимо, що вона була мов закритий телескоп. Протягом сотень років буквальный Ізраїль, здавалося, був Насінням Авраама, якому були дані обітниці й через яке будуть благословенні всі народи світу. Але через більш ніж шістнадцять століть телескоп змістився, і все настільки змінилося, що юдей

не знає, що сталося відтоді. А сталося те, що прийшов Ісус Христос і особисто став Насінням Авраама, слухняний Закону. Потім, померши за рід Адама, Він був піднесений, щоб стати Духовним Насінням Авраама. Відтоді Він був готовий дати земну частину благословень Ізраїлю всім, хто прийме їх – через виправдання вірою. Спантичений Ізраїль забарився, і милість дісталася небагатьом з цього народу і тисячам інших, які раніше перебували в темряві, – поганам. Вони, прийнявши благословенний привілей людського виправдання, були запрошені віддати його, принести в жертву, як це зробив їхній Відкупитель.

Ця праця жертвування триває вже понад вісімнадцять століть і незабаром буде завершена. Коли жертвування закінчиться, кому тоді будуть дані благословенні привілеї спілкування з Богом і привілеї Угоди? Ми відповідаємо, що апостол і пророки стверджують, що вони будуть знову дані Ізраїлю, але не за їхнього власною Угодою Закону, а за Угодою Закону, яку Господь укладе з ними в той час. Відкупитель і Його співучасники в жертві, Його “члени”, “Наречена”, будуть діяти як Посередник Нової Угоди між Богом та Ізраїлем (Єз. 16: 60, 61; Рим. 11: 27-32).

Крім того, благословенні привілеї Нової Угоди не обмежуватимуться лише тими, хто є юдеями за походженням, але всі народи землі отримають привілей стати “справжніми ізраїльтянами”, без лукавства, і ввійти під умови, положення та благословення цієї Нової Угоди.

Таким чином, остаточно Кров Христа пошириться у своїй дієвості та благословенні не лише на “дім віри” теперішнього часу, але й на юдеїв у наступному віці, а через них на всі народи. Проте, саме Кров Христа благословить, і її дієвість поверне всі народи до спілкування з Богом, тому що (1) Духовний Ізраїль і (2) Природний Ізраїль будуть пов’язані в передачі благословення всім народам. [R4355]

Отже, майте на увазі, що священник ніколи не є посередником Угоди, а посередник Угоди ніколи не є священником, який приносить жертву за гріх і здійснює примирення. Те, що Бог чітко розділив у Своєму Слові, ми повинні намагатися розділити у своїх думках і словах, інакше наші бідні голови заплутаються в термінах, навіть якщо ми будемо твердо дотримуватися певних фактів.

“БО НАЛЕЖИТЬ ЙОМУ ЦАРЮВАТИ”

*“Бо належить Йому царювати, аж доки
Він не покладе всіх Своїх ворогів
під ногами Своїми”
(1 Коринтян 15: 25).*

Кожен, хто вивчав Біблію з будь-якою метою, помітив, що в усьому Новому Завіті вчення нашого Господа та Його апостолів мають на увазі встановлення царювання, тобто панування праведності у світі, яке повністю повалить гріх і всіх, хто свідомо та обдумано є його прихильниками та симпатиками. Наш Господь говорив про нього як про Своє Царство, а також як про Царство Отця; апостоли подібним чином згадують про нього як про Царство дорогого Божого Сина, Царство слави, Небесне Царство. Наш Господь Ісус у різних притчах говорить про обрання Його Церкви, Його вибраних, щоб вони були співспадкоємцями з Ним у Його Царстві, і каже, що коли Людський Син прийде у славі Свого Царства й усі святі ангели Його з Ним, тоді Він сяде на престолі слави Своєї, щоб судити, навчати, виправляти в праведності всі земні племена (Мт. 25: 32). Коли в молитві Він навчав нас просити Отця: “Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі”, – то це не було применшенням Його вчення, що Він Сам має бути Царем землі, Який підкорить Собі все.

Взаємозв'язок між двома думками про те, що це – Царство Отця, і що це – Царство дорогого Божого Сина, легко побачити, коли пам'ятати, що Царство Отця, або панування на землі було відкинуте, коли батько Адам проявив неслухняність і був засуджений на смерть. Воно буде відновлене аж у кінці Тисячолітнього віку. За задумом Отця наш Господь Ісус втрутився не тільки для того, щоб сплатити покарання батька Адама справедливості, але й для того, щоб завладіти спадщиною Адама як його спадкоємець, навести в ній лад, усунути гріх, підняти грішників, встановити мир, порядок і праведність на землі, навчити, дисциплінувати та розвинути характер стількох представників Адамового роду, скільки буде охочих, знищити тих, хто не бажатиме цього, Другою Смертю і, таким чином, у кінці Свого тисячолітнього

царювання передати царство Богові, Отцеві, щоб Він, Отець, був у всьому єдиним великим Головою, центром і володарем над усім створінням.

ПЕРШІ ПЛОДИ Й ЗАГАЛЬНІ ЖНИВА

Наш текст і контекст виражають ці питання недвозначно, вказуючи на те, що як усі, хто був в Адамі, померли, так і всі, хто прийде в Христа Відкупителя, будуть жити не лише кілька коротких годин, днів чи років, але житимуть у повному, досконалому, завершеному розумінні цього слова вічно. Але апостол запевняє нас, що в цій справі має бути порядок, і спасенні будуть різного рангу. Він каже: “Кожен у своєму порядку”. Ми запитуємо, що це за ранги, і Святе Письмо відповідає, що є перше, або головне воскресіння, яке належить найбільш вибраним, Церкві цього Євангельського віку, “Нареченій, Дружині Агнця”. Це – воскресіння до слави, честі, безсмертя, співспадкоємства з Відкупителем у Його Царстві та участі з Ним у Його великій праці протягом Тисячоліття у піднесенні з усіх поколінь землі тих, хто цього забажає. Другим рангом, або родом тих, хто буде спасений Відкупителем, будуть ті, хто візьме участь у наступному, нижчому воскресінні. Це не означає воскресіння до якогось низького чи презирливого стану, але до досконалого життя й слави на нижчому рівні – людському, на відміну від духовного. Нагородою класу обраної Нареченої буде божественна природа (2 Петр. 1: 4), у той час як для світу в цілому – реституція до досконалості людської природи, до всього того, що було втрачено в Адамі й відкуплено Ісусом, а також досвід і знання (Мт. 18: 11; Дії 3: 19-21).

Зверніть увагу на те, як апостол чітко викладає цю річ. Сказавши нам, що як усі в Адамі вмирають, так і всі, хто прийде в Христа, оживуть, повністю звільняться від смерті та недосконалості, а потім, сказавши, що це буде для кожного у своєму порядку, він називає цей порядок, як ми вже визначили його, кажучи: “Первісток Христос, потім ті, що Христові, під час Його приходу” (1 Кор. 15: 23). Христос, Первісток, містить в собі Церкву, бо, як пояснює апостол, Бог “Його дав найвище за все,

за Голову Церкви, а вона Його Тіло”, і, як він знову зауважує: “І ви Тіло Христове, а зосібна ви члени” (Еф. 1: 23; 1 Кор. 12: 27). Так само ми знову читаємо про Церкву: “Щоб ми стали якимсь первопочином творів Його” (Як. 1: 18). У цьому Євангельському віці Бог має справу лише з первістками з-посеред Його створінь, і під час другого приходу Христа відбуваються жнива цих первістків.

Потім Господь матиме справу з людством загалом – даруватиме всьому людству можливості прийти до тісних стосунків з великим Життєдавцем. Це стосуватиметься не тільки тих, хто буде живий під час другого [ЗНГ340] приходу Ісуса, але й решти людського роду, як говорить наш Господь: “Всі, хто в гробах, Його [Людського Сина] голос почують і повиходять” – не тільки Церква до воскресіння життя, але й світ до воскресіння через суди, через дисципліну, через шмагання, через настанови, через винагороди й покарання. Ми маємо всі підстави припускати, що коли всі сліпі очі відкриються, а всі глухі вуха почують, коли сатана буде зв’язаний, щоб більше не обманювати світ, коли темрява забобонів і неправди залишиться в минулому, прогнана сходом Сонця Праведності, що несе зцілення у своїх променях, тоді мільйони людей у світі з радістю відгукнуться на надану їм можливість відновлення до розумової, моральної й фізичної досконалості з допомогою великого Відкупителя, який тоді буде Царем Слави. Контекст говорить про спасених цього роду, цього класу, як про “тих, що Христові, під час Його приходу”, тобто буквально про тих, хто стане Його під час Його присутності. Грецьке слово “прихід” у нашому перекладі – “парусія”, і воно правильно означає “присутність”.

Перший прихід (перша присутність) Господа тривав лише кілька років, протягом яких Він приніс Себе в жертву як викупна ціна за гріхи всього світу. Але Його другий прихід, Його друга присутність, як ми маємо запевнення, буде тривати тисячу років його Тисячолітнього царювання. Ті, хто стане Його під час цієї присутності, під час цього Тисячолітнього царювання, будуть оживлені й будуть врятовані не тільки від гріха, але й від усіх відплат і покарань за гріх, від усіх недосконалостей, які

гріх спричинив у них. Вони оживуть повністю, цілковито, досконало, у всій славі Божого образу й подоби, яку первісно мав Адам і яку втратив через непослух; і для них Господь улаштував так, що вся земля поступово стане Божим раєм.

Отже, тут ми бачимо Божественний задум – що Церква є своєрідним первістком серед Божих створінь і розвивається протягом цього Євангельського віку; і що загальне жниво, загальне спасіння від гріха й смерті для всього людства повністю прийде лише в кінці Тисячолітнього правління Христа.

“А ПОТОМУ КІНЕЦЬ”

Хто уважно стежитиме за словами апостола, той побачить, що його подвійна класифікація спасених (перші плоди й “ті, що Христові, під час Його приходу”) переносить нас у кінець Тисячолітнього віку, бо в наступному реченні апостол говорить: “А потому кінець [кінець діяльності Месії як Відкупителя й Посередника], коли Він передасть Царство Богові й Отцеві, коли Він зруйнує всякий уряд [опозицію], і владу всяку та силу”.

Суть аргументу апостола в тому, що наш Господь під час Свого другого приходу застосує силу, владу, щоб придушити гріх і звільнити грішника від панування, рабства гріха й смерті, які Він зображує як тиранів, що зараз панують над родом Адама. Тисяча років буде цілком достатнім часом, щоб виконати всю цю чудову працю підкорення всього, що суперечить праведності й найкращим інтересам тих, кого Господь відкупив, і дати їм усім повну можливість примиритися з Отцем через заслуги Його дорогоцінної крові. Це підводить нас до нашого тексту: “Бо належить Йому царювати, аж доки Він не покладе всіх Своїх ворогів під ногами Своїми”. Саме Своїм пануванням, владою та силою Він повалить усе, що суперечить найкращим інтересам Адама та його роду.

Святе Письмо запевняє нас, що нашому Господу в Його воскресінні була дана вся влада на небі й на землі; але воно також запевняє нас, що час Отця дозволити здійснення цієї влади ще не настав, ще не прийшов. Якщо комусь це твердження здається таким, що потребує підтвердження, то воно рясно підкріплене історією останніх дев’ятнадцяти століть і фактами, які

ми бачимо перед собою в цю саму мить. Ми, безумовно, бачимо, що сьогодні панують гріх і смерть; 90 000 людей щодня йдуть до гробу, а ті, кого ми називаємо живими, перебувають під важкою рукою смерті, хвороб, немочі, болю з усією супутньою їм розумовою й моральною слабкістю та розбещеністю. Але Святе Письмо не тільки повідомляє нам, що теперішній час не є часом царювання Христа, але й вказує на час у майбутньому, коли Він “прийме Свою силу велику та й зацарює” (Об. 11: 17).

Тут ми маємо те саме свідчення, яке дається нам у нашому тексті та контексті, що царювання Христа означатиме насамперед благословення всіх вірних цього Євангельського віку та попередніх часів, і містить в собі благословення всіх племен землі, малих і великих. Воно також включає в себе повне знищення в Другій Смерті всіх, хто не прийде до повної згоди з цим славним Царством праведності.

“СХИЛИТЬСЯ КОЖНЕ КОЛІНО...

І ВИЗНАЄ... КОЖЕН ЯЗИК”

Тричі у Святому Письмі повторюється, що кожне коліно повинно схилитися. Думка, яку передає цей вислів, полягає в тому, що кожна людська істота повинна підкоритися цьому великому Цареві, Який, як представник Отця, повністю відповідатиме за земні справи, щоб підняти охочих і слухняних і знищити невинних, щоб навести лад у нинішньому безладі й, врешті-решт, здійснити бажання молитви Господа, щоб Божа воля виконувалася на землі, як на небі. Вираз “і визнає Бога кожен язик” наводить на думку, що схиляння колін відповідно до вимог Царства не буде просто пасивним послухом, але що остаточно всі відкрито, публічно визнають праведність божественного устрою, його добротність, його повне забезпечення кожної потреби. Коли хтось не схилить колін і не визнає своїм язиком Господньої слави, то це означатиме свавілля й невинність, що цілком не залежать від успадкованих вад. Стосовно цього класу апостол Петро, говорячи про царювання позаобразного Мойсея, каже: “І кожна душа, яка не послухала б того Пророка, знищена буде з народу”.

В одній зі Своїх притч Господь зображує Себе як вельможу, який поїхав у далеку країну,

щоб отримати царську владу, повернутися та виконувати цю владу. Застосування очевидне: вельможа – це наш Господь, далека країна – це небо, повернення вельможі, наділеного царською владою, представляє нашого Господа під час Його другого приходу. Звернімо увагу на інші деталі притчі: вельможа дав певні таланти й [ЗНГ341] мині, але не широкому загалу, а своїм особливим слугам, образно показуючи те, як наш Господь дав особливі привілеї й можливості дому віри, особливо Своїм посвяченим послідовникам – “учням”, які погодилися взяти свій хрест і йти за Ним. Як вельможа, повернувшись з далекої країни, наділений царською владою, скликав насамперед своїх слуг і порахувався з ними, нагороджуючи тих, хто належно використовував свої можливості, таланти, і покаравши тих, хто не виконував своїх зобов’язань згідно з домовленістю, так і Христос під час Свого другого приходу насамперед має справу зі Своєю Церквою, нагороджуючи вірних і караючи різкими й втратами тих, хто заховав свій талант у землі, у насолодах, егоїстично, недбало.

Нагородою вірним слугам, як ми пам’ятаємо, було панування над двома містами, п’ятьма містами й т. п. Далі в притчі йдеться про царя, який має справу зі своєю новою імперією, своїми володіннями. Припущення притчі полягає в тому, що піддані царя (за винятком особливих слуг) з радістю приймуть царя, коли його законні повноваження на царювання будуть визнані. Але притча розповідає, що після від’їзду вельможі деякі з майбутніх підданих оголосили про свою опозицію до нього, кажучи: “Не хочемо, щоб він був над нами царем”. Ці особи в притчі представляли тих зі світу, які трохи чули про Христа і Його вчення, але свідомо й цілеспрямовано виступали проти них словами або неправедними вчинками. Деякі з цього класу житимуть під час другого приходу Христа, коли Він постане у силі та великій славі, наділений повною владою правити, царювати й покласти всіх ворогів під ноги. І саме після того, як Він порахується зі Своїми слугами, новий Цар, згідно з притчею, покличе тих людей, які не хотітимуть, щоб Він царював над ними, кажучи: “Приведіте сюди, і на очах моїх їх повбивайте”.

СМЕРТЬ ВОРОГІВ

Це наочна картина. В уяві ми бачимо притчу про царя в усій його гідності та владі, бачимо його ворогів, яких приводять до нього, бачимо картини відчаю, усвідомлення того, що вони образили того, хто тепер має владу, а також власної повної безпорадності. Можемо собі уявити, що багато з них, якщо не всі, впали б перед ним у благанні про милосердя та з заповненнями, що якщо їхнє життя буде збережене, вони стануть його найвірнішими підданими. Нам не потрібно розвивати картину притчі далі, не потрібно намагатися уявити, що б зробили земні царі за таких обставин, але, переходячи до виконання притчі в нашому Господі Ісусі, ми бачимо, що саме таке благання й схиляння колін є підкоренням Його законній владі керувати ними, тобто тим, чого бажатиме наш Господь як великий Цар. І ми можемо лише уявити собі Його доброту навіть до найгірших ворогів, якщо пам'ятаємо, що саме Він навчав нас: “Любіть своїх ворогів, добро робіть тим, хто ненавидить вас”. Пам'ятаємо слова пророцтва про тих, хто проколов Господа нашого, де сказано, що кожне око впізнає Його й навіть ті, хто Його проколов (Об. 1: 7). Але зверніть увагу на слова пророка про те, як Він буде ставитися до них у відповідь: “Я виллю [на них] Духа милості та молитви. І будуть дивитись на Мене, Кого прокололи, і будуть за Ним голосити” (Зах. 12: 10). Ось так Господь говорить нам, що Він буде милостивий навіть до тих, хто Його розпинав. І чи не буде Він милостивий до всіх Своїх ворогів, які полишать свою опозицію, схилять коліна й визнають язиком? Звичайно, буде; саме такою є суть біблійного свідчення.

Правду каже притча: “Приведіть сюди, і на очах моїх їх повбивайте”. Це наказ, який того дня пролунає по всій землі, а саме: кожен, хто свідомо, розумно й навмисно виступить проти Царя та Його царської влади, “знищений буде з народу”. Тоді кожен стане або однією з Господніх овець, або козлом; усі вівці будуть прийняті праворуч Його милості, а всі козли будуть відкинуті від Його милості й остаточно отримають таке ж покарання, що й сатана, а саме – вічне покарання, покарання смертю, знищенням, яке ніколи не закінчиться. Не буде

ніякого відкуплення, ніякого воскресіння від цього знищення (Мт. 25: 46).

МЕЧ ЙОГО УСТ

Читаючи в притчі про те, що ті, хто не хотів, щоб Він царював над ними, мали бути приведені й забиті перед Ним, ми не повинні забувати про символічний образ нашого Господа та Його меча, даний нам Ним самим в Об'явленні: “З Його уст виходив гострий меч”. Його меч – це “меч духовний, який є Слово Боже” (Об. 19: 15-21; Еф. 6: 17). Ми можемо сподіватися на страшне побиття ворогів Господа мечем Правди.

Можемо сміливо зробити висновок, що більшість перебуває в опозиції до Господа та праведності через сліпоту й марнотратство, через невігластво, забобони й нерозуміння, і як тільки вони почують голос Людського Сина, то удар, завданий Його словом, віримо, зцілить їх, відновить, визволить багатьох з них від усякої опозиції, так що швидко кожне коліно схилиться і кожен язик визнає на славу Богу.

Маючи на увазі, що число тих, хто буде вилікуваний з умов гріха, відчуження й ворожнечі до праведності та Христа, а отже, і до Отця, буде великим числом, ми не забуваємо й не ігноруємо ті місця Писання, які ясно показують, що серед людей будуть свідомі грішники, які зневажатимуть усі Господні милості, залишатимуться непокірними й помруть Другою Смертю. Але ми хочемо підкреслити іншу сторону питання, яку багато хто не бере до уваги, а саме: що є не один Господній меч, а більше, і що меч Його уст, Боже слово, послання Правди, є тим, про який говорили ангели, коли співали на Вифлемських полях: “Бо ми благовістимо вам радість велику, що станеться людям усім” (Лк. 2: 10). Усі щиросерді, які перебувають у відчуженні до праведності, з радістю приймуть враження мечем Правди, Божим словом. Вони будуть раді бути вбитими як вороги, щоб бути відновленими й стати живими як друзі, як діти Бога.

Згадаймо ще одне образне висловлювання з Писання, яке може пролити світло на те, як деякі вороги Господа будуть убиті під час Його другого приходу. Петро, проповідуючи в день П'ятидесятниці, [ЗНГ342] звинуватив своїх слухачів у злочині вбивства Праведного. Він сказав: “Начальника ж життя ви забили, та...

знаю, що вчинили ви це з несвідомості, як і ваші начальники”.

Наслідком завданого удару мечем духа Правди було те, що багато слухачів “серцем розжалобились” і вигукували: “Що ж ми маємо робити, мужі-браття?” Тоді Петро, під натхненням святого Духа, застосував до них відповідний бальзам і мазь, бальзам з Гілеаду, послання миру через кров Ісуса, і вони були зцілені від рани.

Подібним чином Писання стверджує, що наш Господь ранить, щоб зцілити (Ос. 6: 1). Отож, ми можемо очікувати, що в майбутньому меч духа, Боже слово, витягнений з піхов проти всіх ворогів праведності, буде потужним, завдяки Богу, щоб зруйнувати твердині неправди й убити багатьох, хто зараз є ворогами, вбиваючи їх як ворогів, щоб вони могли відновитися Правдою і стати Господнім народом, який буде Його народом під час Його присутності протягом Тисячолітнього віку.

СТРІЛИ В СЕРЦЕ

Пророча картина, на якій наш Господь є у славі під час цього другого приходу, дається нам у 45-му Псалмі. Там ми читаємо, як цей, кращий від усіх людських синів і благословенний від Бога навіки, підперезався Своїм мечем. Ми повинні пам'ятати, хто Він і чим є Його меч, коли думаємо про подробиці й виконання цієї картини. Нам сказано, що Він бере Свій меч зі Своєю славою та величчю. “У величності Своєї сідай, та й верхи помчися за справи правди, і лагідності та справедливості”. Меч Господа, Його сила, Його Правда, буде спрямований лише проти ворогів людського роду, а не проти самого роду, бо хіба Він не викупив цей рід Своєю дорогоцінною кров'ю, і хіба Він не прийшов зволити стогнуче створіння з кайданів, з рабства гріха та смерті? Меч Правди буде піднято проти всякої неправди, проти невігластва, забобонів, помилок, брехні, і кайдани людства впадуть.

Зверніть увагу на ще одну особливість цієї символічної картини: “Стріли твої гострі в серце ворогам царя! Від них падають народи під тобою” (Кул.). Тут Господнє слово представлено як стріла, що пронизує серце противників, переконуючи їх щодо гріха, праведності та відплати. Такою буде сила, яка змусить людей впасти в покорі перед великим Царем слави. Перед цими стрілами

Правди в їхніх серцях схилиться кожне коліно й кожен язик визнає на славу Бога Отця. Те, що це правильне застосування слова “стріла” як символу, ми можемо легко довести. Наприклад, в іншому місці читаємо: “Які нагостили свого язика, як меча, натягнули стрілу свою словом гірким, щоб таємно стріляти в невинного” (Пс. 64: 4). Але тут славний Цар праведності посилає Свої стріли, Свої слова не як гіркі, але як чисті, правдиві та добрі; і, як стріли, вони летять у серця всіх тих, хто виступає проти праведності, щоб переконати, засудити, вбити їх.

ВЖЕ ЦАР СВЯТИХ

Божі улюбленці, яким відкрилися очі розуміння в теперішньому часі, які тепер є Господнім посвяченим народом і “навчені Богом”, можуть вже зараз очима віри бачити славу й почесність, які будуть віддані великому Відкупителеві. Вони вже бачать Ісуса як Царя слави й вірою віддають Йому пошану свого серця. Вони не потребують, щоб їх вбивав меч Його уст чи стріли Його гострих докорів. Навпаки, вони мають особливий слух і чують Божий голос, що промовляє мир через Ісуса Христа. Вони мають подвійне благословення: вони не тільки матимуть славу, честь і безсмертя при приході Царя, як Його Наречена та співспадкоємиця у Царстві та його дивовижних привілеях, але вже зараз у їхніх серцях панує Божий мир, який перевершує всякий розум.

Вони вже мають привілей стати воїнами хреста й послідовниками Агнця. Вони вже йдуть Його слідами й ведуть добру боротьбу не проти людства, а на його користь проти світу, плоті й диявола. Їхній привілей – мати допомогу від Вождя їхнього спасіння (який повинен бути Царем землі, Царем слави) в усіякій потребі, мати благодать, достатню в часі кожної потреби, щоб вийти переможцями й навіть більше, ніж переможцями, через Того, Хто купив нас Своєю дорогоцінною кров'ю. Перебуваймо в Його любові, перебуваймо в Його ласці й перебуваймо в Його товаристві, віддані, вірні аж до смерті, щоб ми були визнані гідними розділити з Ним Його Царство та славу згідно з добрими обітницями Його Слова.

ПЕРШИЙ НАВЕРНЕНИЙ ПОГАНИН ДІЇ АПОСТОЛІВ 10: 1-48

*“Але в кожному народі приємний Йому,
хто боїться Його й чинить правду”
(Дії Апостолів 10: 35).*

Цей урок, здається, ілюструє необхідність розуміння нами “Божественного Плану віків”.

Маючи благословення від цього помічника вже протягом декількох років, ми навряд чи можемо оцінити, яким був наш стан до того, як це світло засяяло на нашій стежці. Якби ми завжди тримали цю річ у своєму розумі, то це допомогло б нам проявляти терпіння й поблажливість до наших дорогих друзів у всіх номінальних церквах. Як ілюстрацію для нашого уроку наведемо слова одного доктора богослов'я – людини з набагато вищим за середній рівнем інтелекту. Він сказав: “Строгі обмеження юдеїв, яким вдалося зберегти свою релігію в чистоті протягом стількох століть, були величезним бар'єром для цього поширення [Євангелія, за межі юдеїв]. Сам Христос проповідував лише юдеям. Це було необхідно, бо час Його служіння був надто коротким, щоб бути зайнятому на більшому полі, і юдеї спочатку не стали б слухати ширше Євангеліє. Але прийшов час зруйнувати цей бар'єр юдейських обмежень і здійснити більший задум Христа”.

Не розуміючи “Божественного Плану віків”, цей учитель і більшість інших приписують нашому Господу лише мотиви доцільності й ширшого бачення, а юдеям – вузькість і винятковість, тоді як, глянувши раз на “План віків”, стає зрозуміло, що саме Бог був винятковим і наполягав на тому, щоб юдеї відокремилися від поган, і говорив їм, що тільки вони є Його особливим народом, Його вибраним народом. Саме з цим народом Бог уклав Угоду, а не з іншими. Саме Бог проголосив: “Тільки вас Я пізнав [визнав] зо всіх родів землі” (Ам. 3: 2).

Власне, апостол пояснює нам, що Ізраїль мав “велику перевагу у всіх відношеннях” (Гиж.) над усіма іншими народами, тому що винятково йому були довірені Божі слова – Закон і Пророцтва. Лише до них прийшов Ісус, проте не через обмеженість з Його боку й не через брак часу з боку Бога. Бог відкладав послання Месії понад чотири тисячі років. Він

міг досить просто зробити служіння нашого Господа довшим і дозволити Йому поширити його на поган, якби цього хотів. Навпаки, наш Господь заявив: “Я посланий тільки до овечок загинулих дому Ізраїлевого” (Мт. 15: 24).

Правильний погляд на цю річ показує, що час і порядок пов'язані з кожною рисою Божественного Плану, і в ньому все є з точністю до одного дня. “Як же сповнився час, Бог послав Свого Сина, що народився від жінки, народився під Законом, щоб викупити тих, які під Законом” (Гал. 4: 4, 5, Хом.). Саме в належний час Він розпочав Своє служіння. Рівно через три з половиною роки воно закінчилося в той самий день, який був вказаний в образі. У вказаний день наш Господь встав із мертвих. У вказаний день, зазначений в образі, прийшло благословення П'ятидесятниці. І ми можемо бути впевнені, що саме у вказаний день відбулися події, про які йдеться в цьому уроці. Цей день мав бути рівно через три з половиною роки після розп'яття нашого Господа.

Чому? Тому що, згідно з Божественним пророцтвом, “сімдесят тижнів”-років, тобто 490 років, були спеціально виділені як період прихильності до юдейського народу. Було провіщено, що на початку останніх семи років цього періоду прийде Месія й точно посередині цих семи років Месія буде відтятий смертю, але не за власні гріхи, а за гріхи народу. Було провіщено, що пророцтво позначиться помазанням “Святого Святих” у П'ятидесятницю, а подальший кінець сімдесятого тижня також позначиться закінченням особливої, виняткової Божої прихильності до Ізраїлю. Він також позначився євангельським посланням Корнелію та його зачаттям святим Духом, відколи він повірив у це послання.

Опис показує, що Корнелій був справедливою людиною, побожною людиною, доброзичливою людиною, всіляко приготованою стати послідовником Ісуса – християнином, і єдиною перешкодою було те, що він не був юдеєм. Цією перешкодою були не юдейські упередження, а непереборна річ – Боже небажання мати справу з кимось іншим, окрім Його народу Угоди

з насіння Авраама. Як тільки порядок Угоди з Ізраїлем припинився й настав Божий “свій час” мати справу з тими поганями, які перебували в належному стані серця, Він без жодних труднощів знайшов посланців, щоб передати добру звістку, як це показує наш урок.

Прикро згадувати, але ще кілька років тому ми, як і більшість християн, чомусь вірили, що ми перебуваємо під Законом, як і юдеї; що Десять Заповідей, жертви тощо були дані нашим батькам, і що вони перебували під юдейською Угодою Закону, встановленою на горі Синай. Ми всі також вірили, що після смерті нашого Господа ми вийшли з-під Угоди Закону, встановленої Мойсеєм, і увійшли під положення Нової Угоди, яка, як ми вважали, була чинною. Саме в гармонії з цим ми співали з духом і водночас з нерозумінням:

“Вільні від Закону, о щасливий стан,
Бо Ісус, померши, прощення дав нам”.

“Божественний План віків” показав нам, що Угода Закону не була дана поганам і не стосувалася їх, а тільки ізраїльтян. Ми були викуплені, але не викуплені від Закону. Тільки юдеї, які перебували під цим Законом, могли бути викуплені від прокляття цього Закону. Той самий “Божественний План віків” показує нам тепер, що Нова Угода стосується природного Ізраїлю й набере чинності на початку Тисячоліття, і що ми зовсім не перебуваємо під нею. Він показує нам, що ми перебуваємо під ще вищою і величнішою Угодою, ніж Угода Закону чи Нова Угода, – що ми перебуваємо під Угодою Віри, Угодою Благодаті, Угодою Авраама, Угодою, зв’язаною клятвою, як каже апостол в Євр. 6: 17-19 і Гал. 3: 29.

Тепер ми розуміємо, що наш високий поклик бути членами Тіла Месії, Його Церквою в славі, означає, що ми разом з Ним, під Його головуванням, як Його Наречена, будемо брати участь у посередництві цієї Нової Угоди між Богом та Ізраїлем і всіма народами під час Тисячолітнього віку. Наш урок вчить нас, що Бог близько знайомий з усіма нашими справами, і у відповідний час

“Бог незбагненним нам шляхом
Вершить дива Свої”.

Наш Господь справді натякнув, що остаточно Його Євангельське послання пошириться на

всі народи, починаючи з Єрусалиму. Самі юдеї завжди очікували, що вони перші будуть благословенні на національному рівні, і що Боже благословення через них пошириться на інші народи, як це, врешті-решт, і станеться, але не під їхньою (старою) Угодою Закону, встановленою Мойсеєм, а під їхньою Новою Угодою (Закону), яка свого часу буде встановлена прославленим Месією. Тому учні й не думали про те, що Євангельське запрошення пошириться на поган. Вони вважали, що, як і всі попередні Божі милості, воно дістанеться лише юдеєві. В основі цього лежав не фанатизм і не упередження, а Божественні діяння минулого й зміст Божественних обітниць. Учні ще не дізналися, що Євангельська епоха з її Духовним Ізраїлем є ніби дужками в Божественному Плані між Ізраїлем, відкинутим на її початку, і Ізраїлем, відновленим при її закінченні.

Корнилій отримав видіння першим. Він побачив у видінні “явно”, а не уві сні, Божого ангела, який прийшов до нього. Він розмовляв з ангелом і отримав запевнення, що його молитви й багаторічна милостиня прийняті Господом, тому що настав “свій час” – кінець милості Ізраїлю під Угодою. Ми можемо бути впевнені, що в той самий час милостиня й молитви всіх інших поган піднесли до Господа як кадило. Ми можемо бути впевнені, що для всіх них також були приготовані благословення, і їм було послано Євангеліє, хоча й не таким помітним чином, як Корнилію, тому що Господь дав у його випадку особливий урок для користі апостолів і всіх нас, хто жив відтоді. Розповідаючи про це в іншому місці, Корнилій каже, що ангел сказав йому покликати святого Петра й повідомив, де його знайти, додавши: “Він слова тобі скаже, якими спасешся і ти, і весь дім твій”.

Зауважмо, що милостиня й молитви Корнилія не спасли його. Смерть Христа не спасла його, хоча була необхідна для його спасіння; а його добрі діла й молитви були необхідні для його приготування до благословення. Благословення не могло прийти до нього інакше, як через пізнання Правди, так само як апостол запевняє нас, що воно врешті-решт досягне всього людства. Він каже: “Бог... хоче, щоб усі люди спаслися, і прийшли до пізнання правди” (1 Тим. 2: 4).

Не забуваймо, яку важливість Бог надає словам – не всім словам, не будь-яким словам, а конкретним словам, тобто посланню Його благодаті через заслугу Христової крові. Корнилій зрадів і виявив свою віру, негайно пославши посланців до апостола. Коли вони наближалися до Йоппи, Петро опівдні перебував у молитві, можливо, шукаючи особливого керівництва щодо того, яким має бути його наступний крок у християнській праці. Він отримав відповідь через сон-видіння й через посланців Корнилія. Далі він пішов з посланцями, нічого не боячись і ні на мить не здогадуючись, що відбудеться насправді. Він взяв із собою шістьох чоловіків, можливо, як свідків, або як супровід, або ж з урахуванням гідності особи, до якої його покликало. Тож він, напевно, був здивований, коли побачив, що Корнилій запросив до свого дому своїх родичів та близьких сусідів, які разом з його власною сім'єю склали чимале зібрання. Таким чином, простота віри сотника була виразно засвідчена. Коли святий Петро запитав, чому Корнилій послав за ним, той пояснив, що до нього прийшов ангел і [R4345] сказав, що тепер вони готові почути слова, “красні слова життя”.

“КРАСНІ СЛОВА ЖИТТЯ”

Зверніть увагу на факт, що, хоча особлива милість, обіцяна Ізраїлю, закінчилася, залишався лише один спосіб, щоб добра звістка дійшла до Корнилія. Святий Павло стверджує, що “віра від слухання, а слухання через Слово Христове”. Вона не прийшла до нього через враження. Так само й сьогодні: пізнання Правди не приходять до людей, якими б готовими вони не були до неї, через розумовий вплив, але, як і тоді, Бог вшановує й використовує Своїх вірних як Свої мовні знаряддя. Зверніть увагу на вислів: “Він слова тобі скаже, якими спасешся і ти, і весь дім твій”. Тепер, завдяки мистецтву друкарства, це послання досягає багатьох шляхом друкованого слова.

Звернімо увагу на те, що ж за слова життя це були. Це була проста історія про Хрест: історія гріхопадіння людини, її засудження на смерть, її безнадійності визволитися з цього стану й від цього вироку, а також засобу, який Бог надав у Своему милосерді. Суть послання полягала в тому, що “Христос був умер ради наших гріхів

за Писанням” і “воскрес для виправдання нашого”. Послання далі показувало, яким чином виправдані запрошені стати співучасниками жертвування і, відповідно, співучасниками прийдешньої слави Христа. Серце сотника охопило хвилювання. Щось у цьому посланні задовольняло його прагнення так, як ніщо інше. Він увірував у Відкупителя й таким чином був виправданий. Його посвячення Господу, яке тривало роками, тепер виявилось розсудливим і особливим. Коли його серце звернулося до Господа у повному прийнятті Божественних умов, у повному посвяченні всього того малого, що в нього було, на Божественну службу, Господь прийняв це й виявив Своє прийняття – так само, як Він це зробив з посвяченими юдейськими віруючими в П'ятидесятницю. Коли Бог ось так визнав Корнилія учнем і послідовником Христа, Новим Створінням, зачатим святим Духом, Петро говорить нам, що він вважав за єдино правильну річ пояснити сотникові хрищення й потім занурити його у воді, що символізувало занурення у смерть Христа, яке він вже вчинив.

КЛЮЧІ ЦАРСТВА

Наш Господь сказав, що дасть святому Петрові ключі від Небесного Царства. Ключ символізує право або повноваження відчиняти. У день П'ятидесятниці Господь використав святого Петра як Своє особливе знаряддя, щоб відчинити двері Царства юдейському народові – всім, хто перебував у правильному стані серця, щоб отримати його благословення. Тому читаємо, що “ставши ж Петро із Одинадцятьма, свій голос підніс та й промовив” як речник. Саме так і саме тут, коли настав час посланню Євангелія завітати до поган, святий Петро отримав привілей широко відчинити двері своєю проповіддю, яку він виголосив Корнилію. “Ключ”, влада, відчинити в обох випадках був використаний святим Петром.

УРОК ЗАГОЛОВНОГО ТЕКСТУ

Ці слова святого Петра не означають, що він раніше помилявся, вважаючи, що всі Божественні милості обмежуються лише юдейським народом. У цьому припущенні він мав рацію, бо воно відповідало всім запевненням Святого Письма. Цими словами святий Петро мав на увазі, що він збагнув, що відтепер Бог уже не зважає на особу й національність; що відтепер

праведники, богобоязливі в кожному народі будуть прийнятними. Тепер він зрозумів значення видіння, даного йому на даху будинку: “Що від Бога очищене, не вважай за огидне того”. Спершу очищення було тільки образним і стосувалося лише Ізраїлю, здійснюючись кров’ю тельців і козлів. Позаобразне очищення кров’ю Христа певний час стосувалося лише Ізраїлю. Але

тепер, у Господньому провидінні, серединна перегорода була зруйнована, щоб усі віруючі з поган, які шукають спільності з Господом, могли стати прийнятими членами Духовного Ізраїлю, “домом віри”, і могли бути вкриті за-слугою кращої жертви Христа.

R4344 (1909 p.)

НОВА УГОДА Й НОВИЙ ЗАПОВІТ

Ці два слова в нашій мові є одним і тим самим словом у грецькій мові. Пояснення цього таке:

По-перше, Боже благословення Авраамові нібито було дане юдейському народові, але насправді це не так. Прихований сенс, або дух, показував, що це благословення, згідно із Законом, стосувалося лише Ісуса, який єдиний дотримався Закону й успадкував його благословення.

По-друге, духовна спадщина благословення Закону дісталася всім тим, хто прийняв Христа як кінець Закону й з’єднався з Ним через посвячення до смерті. Таким чином, духовні ізраїльтяни є спадкоємцями разом з Ісусом усього, що стосується Авраамової Угоди.

Однак метою нашого Господа в дотриманні Закону було не просто отримати життя для Себе, але, померши й отримавши нову природу, дати природному Ізраїлю, у згоді з Божественним Законом, благословення, які вони на початку отримали, але не змогли втримати через слабкість плоті. Таким чином, через смерть Ісуса природному Ізраїлю дістався заповіт – вияв доброї волі – благословення. Але замість того, щоб дати їм це благословення відразу, за Божественним задумом воно дається спочатку Духовному Ізраїлю, “Святому народові”, “Царському Священству”, “Особливому народові”. Їм воно

дається на умові, що вони не будуть тримати його для себе, але, помираючи як члени Тіла Христа, приєднаються до свого Голови в Його волевиявленні, тобто заповіті, передаючи як насіння Авраама всі ці земні права тілесному Ізраїлю. Як тільки всі члени Заповідача помруть, цей Новий Заповіт, ця Нова Угода буде запечатана, тобто стане чинною, дієвою для природного Ізраїлю.

Таким чином, Ісус був служителем, слугою Нової Угоди, яку Бог запропонував укласти з Ізраїлем. Хоча Він мав право на все, що має дістатися Ізраїлю, Він не залишив цього Собі, але вільно віддав для нас і для них. Нам, як Його братам, виправданим вірою в Його кров (а не вірою в Нову Угоду), було дозволено стати “здатними служителями” Нової Угоди, тобто Нового Заповіту – здібними, повністю відповідними через наше виправдання й умови нашого освячення, щоб бути разом з нашим Господом і Головою у Його стражданнях, бути проповідниками Його благодаті, благовісниками Нової Угоди й помічниками один одному як члени Його Тіла в доповненні страждань Христа до наміченого кінця.

R4350 (1909 p.)

ЗВІЛЬНЕННЯ У ВІДПОВІДЬ НА МОЛИТВУ ДІЇ АПОСТОЛІВ 12: 1-19

*“Ангол Господній табором стає
кругом тих, хто боїться його,
і визволює їх”
(Псалом 34: 8).*

Події нашого уроку відбувалися приблизно через дванадцять років після розп’яття нашого Господа. Період спокою й процвітання змінився переслідуваннями. Царем Юдеї був призначений Ірод Агріппа I. Він був онуком

Ірода Великого, вбивці немовлят у Вифлеємі. Він був також племінником Ірода Антипи, який відтяв голову Івану Христителю. Саме перед його сином, Агріппою II, виголосив свою знамениту промову святий Павло (Дії 26: 28). Він не був юдеєм, а едомлянином, нащадком Ісава, і, судячи зі всього, добивався доброго ставлення до себе з боку народу навіть ціною принципу. Він старанно дотримувався юдейських обрядів

у найменших дрібницях. Також він повісив у храмі золотий ланцюг, подарований йому імператором Калігулою. Розповідають, що під час “Свята Наметів” він наказав прочитати всю книгу Второзаконня до вух народу й при цьому “розплакався театральними сльозами”, коли читець дійшов до слів: “Не зможеш поставити над собою чоловіка чужинця, що він не брат твій”. Тоді натовп догідливо вигукнув: “Не плач, Агріппо, ти наш брат”.

ПРОСІЮВАННЯ ПОРИ ПАСХИ

Прагнучи вислужитися перед юдеями, особливо перед впливовими з них, Агріппа наказав стягти голову апостолу Якову, а побачивши, що це принесло юдеям велике задоволення, наказав заарештувати апостола Петра. Грецьке слово “схопив” тут означає, що його заарештували після пошуків. Напевно, всі апостоли в той час так чи інакше переховувалися, але, зважаючи на святість пасхальної пори, святий Петро не таївся і був заарештований та ув’язнений, причому Агріппа мав намір стратити його в самому кінці пасхального тижня. Однак, як показує цей урок, Господь визволив його.

Можемо тільки уявити собі смуток Церкви в ту пору Пасхи, яка, напевно, дуже нагадував їм про час смерті нашого Господа й тривогу, що панувала тоді серед Його послідовників. Можливо, ця думка не задовольнить усіх, але нам уже кілька років поспіль здається, що кожна пора Пасхи, кожне святкування Пам’ятки є часом особливого випробування й перевірки серед Господніх послідовників. Як Юда, Петро й усі Господні учні пройшли просіювання саме в цю пору року, так і нам здається, що просіювання й потрясіння, якими сатана бажає захопити інших послідовників Господа, особливо дозволені саме в пору Пам’ятки. Але незалежно від того, чи це правдиве припущення, чи ні, Божому народові, безумовно, не зашкодить бути особливо пильним проти підступів противника в цей час – адже ми повинні пильнувати й молитися завжди, щоб не впасти в спокусу.

Думка про особливе випробування, особливу спокусу від противника в цю пору року, здається, була основою так званого “Великого посту”, або періоду особливої стриманості, посту й молитви, який дійшов до нас через найдавніші записи

історії Церкви. Той факт, що “Великий піст” для багатьох сьогодні є простою формальністю, не означає, що він є таким для всіх, або що він був таким спочатку. Ми наполегливо рекомендуємо постити й молитися завжди, як це радить Святе Письмо, і, якщо можливо, нехай усі посвячені будуть особливо пильними протягом сорока днів, що передують Пам’ятковій Вечері.

Як ми вже пояснювали, наші самозречення не обмежуються лише їжею та питвом, але поширюються на всі потреби нашого організму. Проте, дуже проста й дуже обмежена дієта навесні, безсумнівно, була б корисною для більшості людей, навіть якщо би з нею не було пов’язано духовних благословень і молитов. Зимові холоди викликають сильний апетит, що до настання весни може призвести до перенасичення або перенавантаження організму, від чого його варто звільнити за допомогою певної міри утримання, яке настільки ж сприятливе для духовності, наскільки несприятлива перенасиченість.

ЦЕРКВА МОЛИЛАСЯ ЗА ПЕТРА

Вважається, що святий Петро був ув’язнений у відомому замку Антонія, можливо навіть у тій самій кімнаті, в якій нашого Господа поставили перед Пилатом і в яку згодом відвели Павла [R4347], коли його переслідував натовп у Єрусалимі. Петро мав охорону з чотирьох кватерніонів (по чотири воїни в кожному), які змінювали один одного кожні три години. Двоє з чотирьох були прикуті до рук Петра ланцюгами, по одному до кожної руки, третій стояв за дверима, а четвертий – у проході, що вів до зовнішньої залізної брами. Сила Божественної благодаті, яка допомагає в часі кожної потреби й дарує мир серед тривоги, добре проілюстрована тим, що за всіх цих обставин святий Петро міцно спав, коли Господній ангел прийшов його визволити. Особливість цього випадку також ілюструє той факт, що друзі Петра, Церква, не спали, а молилися за нього. Йому не гоже було молитися за себе, щоб звільнитися від влади Агріппи, бо він вже посвятив своє життя до смерті й, відповідно, повинен був відчувати себе цілком готовим віддати власне життя в цей час, якщо такою буде воля Господа щодо нього. Просити про продовження життя означало б для нього просити на зле і свідчило б про

свавілля, несумісне з повним посвяченням себе волі Господа. Але з Церквою все інакше. Брати могли цілком доречно, висловлюючи Господу свою впевненість у Божественному нагляді за справами Церкви, сказати Йому також про свою любов до святого Петра й про те, як багато його жертвність зробила й робить для них у служінні Правді. Вони могли цілком доречно висловити надію, що, можливо, Господня воля в тому, щоб він і надалі залишався з ними для їхньої радості, втіхи та утвердження в “найсвятішій вірі”. Нас також не повинно дивувати, що це молитовне зібрання за святого Петра тривало всю ніч і, наскільки нам відомо, могли відбуватися й інші подібні зібрання, окрім того (про яке йдеться в цьому уроці), що відбувалося в домі Марії, двоюрідної сестри Варнави, матері Марка, автора Книги від Марка (ймовірно неназваної особи з Марка 14: 51).

Хтось може запитати, чи не було б доречно для Церкви, звернувшись з молитвою, на цьому зупинитись, залишивши наслідки повністю в руках Господа? Відповідаємо, що приклади, наведені нам у Святому Письмі, цілком виправдовують молитовне зібрання упродовж ночі й протягом ще кількох днів. Хіба ми не знаємо, як Господь перебував усю ніч на горі в молитві? Хіба ми не пам'ятаємо Його довгих, кількарізних молитов у Гефсиманії? Хіба ми не пам'ятаємо заклику апостола до Церкви: “Безперестанку моліться! Подяку складайте за все”? Надаючи цьому виразу ширшого тлумачення, яке означає молитовний стан розуму й постійне звертання до Господа за Його благодаттю й керівництвом, ми, однак, бачимо, що притча нашого Господа про настирливу вдову, її неодноразове звертання й нагороду навчає нас такого ж уроку наполегливості. Крім того, наш Господь застосував цю притчу ось як: “А чи ж Бог в оборону не візьме обраних Своїх, що голосять до Нього день і ніч, хоч і баряться Він щодо них? Кажу вам, що Він їм незабаром подасть оборону!” (Лк. 18: 7, 8).

В одному значенні слова страхи й страждання Господнього народу, його випробування й труднощі підносяться до Господа в молитві й закликають Божественну Справедливість до помсти, відплати, покарання навіть без жодних

слів з боку Його народу. Радше, їхнє звернення має бути подібним до молитви Степана за своїх ворогів: “Не залічи їм, о Господи, цього гріха!”. Та як кров Авеля, сказано, волала до Господа про помсту, так і кров Його святих волає до Нього вдень і вночі: “Аж доки, Владико святий та правдивий, не будеш судити і не мститимеш?” (Об. 6: 10).

Господь, безперечно, не хоче, щоб ми думали, що Він не має жодного нагляду, порядку чи власних планів, або що Божественна рука може бути ведена нашими молитвами в будь-якому напрямку за нашим бажанням і в будь-який час. Навпаки, Господь запевняє, що всі Його наміри будуть виконані й що Його Слово не повернеться до Нього порожнім, “але... буде мати поводження в тому, на що Він його послав” (Іс. 55: 11). Ніщо не може змінити чітких, визначених обрисів Божественного плану. Але Господь, очевидно, залишив певне наповнення нашого досвіду, яке може змінюватися або модифікуватися. Ці незначні деталі Він готовий використовувати для благословення Свого народу, для розвитку його віри. Таким чином, у випадку святого Петра Господь, напевно, мав намір якось звільнити його, бо мав для нього подальшу працю, але Він дозволив на це таким чином, щоб це було нагородою за віру тим, хто молився за нього. Його визволення прийшло б рано чи пізно, але вже у відповідь на віру чи діла в якомусь іншому напрямку.

Господь, очевидно, бажає розвивати в нас прикмету віри, довір'я. Тому він зробив віру умовою всіх Своїх благословень теперішнього віку й виразно говорить, що без віри догодити Йому неможливо, і що Він бажає, щоб ми “ходили вірою, а не видінням” (2 Кор. 5: 7).

ЧОМУ ОДНОГО ЗАБРАНО, А ІНШОГО ЗАЛИШЕНО?

Виникає суттєве й правильне запитання: чому Іродові було дозволено вбити апостола Якова й не дозволено вбити апостола Петра? Невже святий Яків був недостойний подальшої участі в євангельській праці, або менш гідний, ніж апостол Петро? Чи на всіх не вистачало праці? Чи святому Якову було дозволено померти, бо він був готовий до смерті й закінчив свій біг, а святий Петро був залишений живим, бо не

закінчив свого бігу? Жодне з цих припущень не здається правильним. Швидше припустимо, що обидва апостоли були відданими й прийнятими для Господа, перебували біля мети досконалої Любові й були придатні для Царства. Припустимо, що Господь зберіг Петра, бо мав для нього особливе завдання, і дозволив, щоб святому Якову стягли голову, не тому, що той вже не мав що робити, а тому, що через таку смерть, якої він зазнав, і в такий час він зміг зробити найбільше з усього можливого, – виконав те, що не можна було зробити так само добре в інший час чи через смерть іншої особи. Святий Яків, очевидно, був провідним апостолом, і його страта стала б великим потрясінням для справи, пробудивши послідовників нашого Господа до нової ревності та енергії у проповідуванні Правди. Це, безсумнівно, послужило більшому сприйняттю людьми апостолів, змусивши їх ще серйозніше прислухатися до їхніх учень й усвідомити, наскільки сильно Господня справа залежала від них, “дванадцяти апостолів” Церкви (Об. 21: 14).

Це допоможе пояснити, чому Церква вдень і вночі молилася за святого Петра. Втрата святого Якова зробила святого Петра й усіх інших апостолів подвійно цінними в сприйнятті “домом віри”. Бог хотів, щоб святий Петро дожив до старості, бо таким було пророцтво нашого Господа про нього. Але надзвичайна ситуація виявилася благословенням для Церкви, збудивши її чистий розум до оцінювання Господньої справи загалом і святого Петра зокрема. Подібний урок можна винести й сьогодні. Коли ми бачимо, як одні стиглі зерна забираються, а інші залишені, це може означати, що Господь може використати на краще смерть одних і життя інших у Своїх справах з Церквою.

СПРАВЖНІЙ АНГЕЛ, СПРАВЖНІЙ ВИЗВОЛИТЕЛЬ

Час, у якому святим ангелам було дозволено матеріалізуватися, продовжувався, і вони далі володіли цією силою. Проте зараз, як ми вважаємо, їм не дозволено нею користуватися. Події відбувалися між третьою і шостою годинами останньої сторожі, адже відсутність Петра помітили лише на світанку, коли змінювалася варта. Святого Петра, що мирно спав, розбудив

ангел, лице якого променіло, щоб апостол розпізнав, що його визволитель – свята істота. Писання згадує про численні з’явлення ангелів у вигляді людей, але без сяючої зовнішності. Петру було сказано встати. В одну мить разом упали ланцюги, що прив’язували його до вояків за обидві руки. Далі йому було сказано взяти дерев’яне взуття або сандалі, одягнути верхній одяг, плащ, і йти за своїм проводирем. Читаємо, що він пішов, сприймаючи усе, що діялося, немов уві сні. Так ангел провів його повз першу й другу варту, тобто двері, поки вони не прийшли до великої міської брами, яка відчинилася сама собою, і тоді ангел залишив його.

Варто зазначити, що чудеса, які тут відбувалися, були лише такими, які були за межами природних можливостей Петра. Все, що він міг зробити, він повинен був зробити, а саме: взути сандалі, одягнути плащ і піти за ангелом. Він міг бути перенесений. Його сандалі або інші сандалі могли бути пристебнуті до його ніг. Він міг отримати новий плащ. Але урок є більш корисним у тому вигляді, в якому він був даний. Так само в сьогоднішніх стосунках Господа з нами ми повинні пам’ятати, що ми зобов’язані зробити все, що в наших силах, а Господь покереує усім для нашого блага й покрие наші нестатки від Свого достатку. Так і тепер Він дає нам хліб наш щоденний, дощ, сонце, насіння, але очікує, що ми будемо трудитися, орати, сіяти, боронувати, молотити, молоти й пекти.

Коли Петро отямився й усвідомив, що він вільний, то сказав: “Тепер я справді бачу, що Господь послав ангела Свого і визволив мене з рук Ірода і від усього, на що очікував народ юдейський”. Віра святого Петра зміцніла. Готовий померти, він побачив, що Господь бажає, щоб він жив, працював і терпів, і він був однаково задоволений, радіючи, можемо бути впевнені, за привілей подальшого служіння, навіть якщо б це означало подальші жертви й страждання заради Господа та Його народу.

Безсумнівно, ангел скерував Петра до дому Марії, де за нього підносилася молитва. Опис будинку з зовнішніми воротами вказує на те, що будинок належав до когось з заможнішого класу. Стук Петра почула мала Роза, бо саме

таке значення має ім'я Рода. Вона так зраділа, що, забувши впустити його, побігла першою сказати домашнім, які молилися [R4348], що Петро стоїть біля воріт. Не очікуючи визволення в таку годину, дехто подумав, що дівчина помилилася, твердячи, що це, мабуть, його ангел – відповідно до поширеної думки, що ангел наглядає за кожною особою з Божого народу й може видавати себе за того, хто перебуває під його захистом.

Брати були здивовані відповіддю Господа на їхні прохання, адже вона прийшла так несподівано по часу. Схвилюванню й запитанням не було меж, то ж апостол змушений був махнути рукою, щоб мовчали. Тоді він розповів чудесну історію свого визволення й наказав розповісти її іншому Якову, братові (двоюридному) Ісуса, та іншим учням. Потім Петро пішов своєю дорогою, чи то в інше місто, чи в інший дім, ми не знаємо. У всякому разі, він проявив мудрість, не провокуючи без потреби Ірода. З настанням дня настало приголомшення. Пізніше в цьому ж розділі ми дізнаємося про ще один прихід ангела Господа – вдруге, щоб вразити Ірода хворобою (кишковими червами), від якої він згодом помер. Цей розділ показує нам силу сатани, силу Бога та силу молитви.

ЗАГОЛОВНИЙ ТЕКСТ

Звичайно, наш заголовний текст є символічним твердженням, що ілюструє Божественну опіку над усіма тими, хто справді є Його. Йдеться про постійний нагляд за нашими справами з боку

Господа. Чи ми думаємо про ангела Господа як про одного з небесного воїнства, особливо призначеного для нас, чи мислимо про нього з погляду різних сил природи, важелі яких перебувають під Божественною опікою, не має значення. Ми маємо запевнення, що сам Отець любить нас і що всі небесні сили запевнені тим, кого Він прийняв у Христі Ісусі, а це в сукупності гарантує благословення всім, хто перебуває в Божій любові. Це означає перебувати у вірі у Відкупителя. Це означає зберігати вірність нашому посвяченню, виконувати волю Отця в міру наших можливостей. Ця воля полягає в тому, щоб ми любили Господа понад усе, свого ближнього, як самого себе, і всіх членів дому віри, як Христос полюбив нас.

R4346 (1909 р.)

“І молюсь я про те, щоб ваша любов примножалась ще більше та більше в пізнанні й усякім дослідженні, щоб ви досліджували те, що краще, щоб чисті та цілі були Христового дня, наповнені плодів праведности через Ісуса Христа, на славу та на хвалу Божу”.

Филип'ян 1: 9-11

Ці слова св. Павла є також нашим побажанням усім читачам журналу

в Новому році.

Редакція

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.